

MUAMMER GÜLTEKİN

YALNIZLIĞIMIN
ARDINA SAKLANIP
BAKTIM SANA

Duygusal Gelişim

2. Baskı

2. Baskı

YALNIZLIĞIMIN ARDINA SAKLANIP BAKTIM SANA

MUAMMER GÜLTEKİN

Yazar İrtibat:

E-mail : muammergult@gmail.com
Web Sitesi : www.muammergultekin.com
Telefon : +90 543 214 00 91
Sosyal Medya : facebook.com/gultekinMuammer
twitter.com/gultekinMuammer

Bu Kitabın tüm hakları Fikir ve Sanat Eserleri yasası gereğince MUAMMER GÜLTEKİN 'e aittir. Tanıtım amacıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, İzinsiz çoğaltılması ve kopyalanması yasaktır.

Copyright © 2009

Kapak Tasarım, Mizanpaj, Editör : MUAMMER GÜLTEKİN

İlk Basım Tarihi : Eylül 2009
2. Baskı : Aralık 2013

MARMAR GELİŞİM AKADEMİSİ

Sosyal Yaşamın En Özgün Kişisel Gelişim, Farkındalık,
Mutluluk ve Bilim Akademisi

www.marmargelisim.com + facebook.com/MarMarGelisim
muammergultekin.com/MarMarGelisim.html

MUAMMER GÜLTEKİN

YALNIZLIĞIMIN
ARDINA SAKLANIP
BAKTIM SANA

Şiir ve Hikâye
Kitabı

MARMAR GELİŞİM AKADEMİSİ

Sosyal Yaşamın En Özgün Kişisel Gelişim ve Farkındalık, Akademisi
muammergultekin.com

İÇİNDEKİLER

Ön Söz	Sayfa	5
Sır		7
Savaşıyorum kaderimle ama		8
Umutsuz bir Gencin umutsuz bir günü daha		10
Melek Yüzlüm		12
Bir an da Kaybetmek		13
Bir rüya tadındaydı		15
Belki		17
İmkânsız Düş		18
İyilik senin kalbindir, Özgürlük ise davranışların		22
Hani		24
Artık İstemiyorum		26
İki kelimededen saklı bütün geleceğim		28
Bir gün		30
Sağlam bir karakterin olsun ve iyi arkadaşlığın		31
Yalnızlığımın ardına saklanıp baktım sana		33
Kolay olmayacak		35
Sevgi Kırıntıları		37
Sustu isyanlarım, ağladı çaresizliğim		39
Suskun Âşık		42
Zamansız Ayrılık		43
Cesaretim yok artık		46
Yoksun ki		48
Artık her şey senin elinde		49
Ve sen ellerimi bırakıp gidiyorsun		52
Seviyorum		54
Taşı delen suyun şiddeti değil sürekliliğidir		55
Bazen sesini duyabilmen için Susman gerekir		63
Yaşamın kısır döngüsü		70
Kristal Çocuk		74
Son Söz		81
Biyografi		82

ÖNSÖZ

Sözlerime nasıl başlamalıyım bilemiyorum. Aslında ne diyeceğimi de bilmiyorum. Sadece hissediyorum. Ne yapmam gerektiğini ya da ne yapacağımı da bilmiyorum. Sadece düşünüyorum. Belki de sadece özeniyorum. Bir çaba göstermeli miyim, bir adım atmalı mıyım yoksa susup kaderime razı mı gelmeliyim? Tükürdüğümü yalayıp mutlu olmak için mi savaşmalıyım yoksa hayatın önüme ne sunacağını mı beklemeliyim? Bilmiyorum.

Kalbim bir şey derken yüreğim onu susturuyor, beynim bir şey yaparken de hayallerim onu durduruyor. Ben konuşabilsem anlatacağım bütün derdimi ama benimde delim tutuluyor böyle şeylerde. Bir sonuç istiyorum ve aynı zamanda bir başlangıç. Fedakârlık yapıyorum ama aynı zamanda salaklık da. Bir adım attığımı zannedip düşüyor muyum yoksa uçurumdan. Uçmayı biliyorum ama kanatlarımı kullanmam gerek. Kullanmayı bilmiyorum. Artık bir şey demek, artık bende mutlu olmak istiyorum ama diyemiyorum. Belki de korkuyorum. Ama korkunun ecele bir faydası yok bunu biliyorum. Ve belki biraz korkarak, belki biraz ağlayarak, belki de Allaha yalvararak bu duygularımı, şu sayfalar da sizlerle paylaşıyorum...

Kendimden korkuyorum aslında. Beni bir gün bir yerde bırakıp kaçacak diye. Yalnızlıktan korkuyorum ama bir bütünün parçası olmaktan da...

Kişisel gelişim tadında ama duygu ve hislerin harmanlandığı bir mantığı yansıtmak istedim bu kitapta. Bu kitabı yazmamda ki asıl amaç, herkesin zamanında yaşadığı aşk, sevgi, hayal kırıklıkları, özlem, hasret, umutsuz bekleyişler, masum hayaller gibi duyguların, 18 yaşındaki bir gencinde yaşadığını tüm dünyanın bilmesini istememdir. Ve bunların 18 yaşında ki bir Gencin gözüyle nasıl farkındalıklara bürünüp, Duygusal Gelişimize hizmet ettiğini Küçük Hikayelerle sunmak istedim. Hepinizden birer parça alarak, kocaman anlamlar katarak..

“Sen giderken ben geliyordum.” “Daha yaşın genç bu hayatta ne gördün ki.” Sözlerini yıkmak için biz, gençlerinde neler hissettiğini, neler yaşadığını biraz olsun anlamanız için yazılmıştır. 14 yaşında başladım bunları yazmaya. 14 yaşında bir çocuk bunları nasıl hissedip, yazsın ki demeyin. İnanın çocuk dediklerimizden bile öğreneceğimiz çok şey vardır. Herkesin herkesten her zaman öğreneceği bir şey vardır. Çünkü her insan fark edemediği bir şey de uzmandır. Önemli olan onu fark edebilmektir. Farklı olabilmek için farkınızı fark edin.

Bu kitabı bastırmamda bana her zaman destek olan kişilere teşekkür etmek isterdim ama yok. Bana yaşattıkları acılar ile bu satırları yazdıranlara ve ilk baskıda beni dolandıran Gündüz Yayınevine inat şu an kitap elinizde bu satırları okuyorsanız ben amacıma ve hayallerime ulaştım demektir. Emeği geçen, okuyan, okuyamayan herkese Teşekkürü bir borç bilirim. Sevgiyle kalın...

Muammer GÜLTEKİN

SIR

Bahanelerle İsyenlarla Şampiyonluk Kazanan bi takım gördünüz mü hiç.. yada Bahanelerle İsyenlarla gelen Başarı ?! Halen daha Gülebiliyorken fırsatlarını oluştur ve adım at Hayallerine, Mutluluğuna.. Sana Senden Başka hiç birşey engel değil..

Hayat aslında Herkese Güzel.. Hepimizin 24 saati ve Hepimizin 2 eli, Hepimizin tüm bilgileri almayı bekleyen bi Beyni ve hepimizin gülmeyi hak eden Güzel gözleri ve güzel yürekleri var. Yeter ki bunu Fark edelim.. Hayat Basittir onu zor Yapan bizleriz..

Adım atmayan bir kişinin Geleceğine ve Hayallerine yürüme şansı yoktur.

Hayat ancak beklentileri sıfırlayınca Sonsuz Özgürlüğü sunar insana..

Hiçbir Rüzgar seni durdurabilecek kadar Sert esmez..

Her olay, her Süreç olması gereken bilgi ve deneyimi saklar içinde..

Bilgiler Sınırsızdır fakat İnsan Ömrü Sınırlıdır. 0 yüzden Yaşlanmaya değil, bilgilenmeye bakın..

Ne yapacağını bilmiyorsan, Neler yaptığının hiçbir önemi yoktur.

Kolay ya da Zor yoktur. Sadece istekler vardır. Zor, isteklerimize ve Hayallerimize verdiğimiz anlamlardan ibaret sadece 3 harfli basit bir kelimedir.

Olacağı olan şeyler bile, adım atmadan ya da bi Seçim yapmadan durduk yere asla olmazlar.

Farkındalıklardan ibarettir Hayat..

SAVAŞIYORUM KADERİMLE AMA

Savaşıyorum kaderimle ama aynı zamanda kendi gerçekliğimden kaçıyorum. Koşuyorum, yakalıyorum belki ama bir anda dönüp tekrar kaçmak istiyorum çok uzaklara. Ne kendimi anlayabiliyorum nede yaptıklarımı. Düşüncelerim çok net ve doğru bana göre ama cesaretim bir o kadar da vahim durumda. Hayata direk bir sıfır yenik başlamak gibi bir şeydi bu. Umutlarım ve hayallerim için mücadele ediyorum. Bunları düşünmek bile yetiyor bana ama her insan gibi bunlara sahip olmak istiyorum, sahip olunca da bırakmak.

Ben ne istediğimi bilmiyorum. Ne yapmam gerektiğini yıllarca ailem söylemişti. Yıllarca yönlendirilmişim bir kukla gibi. Şimdi ise bir boşluktaım. Yoksa şuan geçmişimin acısını mı çekiyorum? Yoksa şuan bir uçurumun kenarında mıyım? Yoksa ben hayat denen bu dalga arasında kaybolup gidecek sıradan insanlardan birisi miyim? Ama benim herkesten farklı masum hayallerim var. Bunlar yeterli değil mi hayatta kalabilmek için? Amaçladığımız ve söylediğimiz Hedefler, yıllarca kurduğumuz hayallerimiz değil midir? Hani o hedefe de ulaştınca büyüdü bozulur ya, bir önemi kalmaz ya artık. İşte hayal öyle değildir. Bir hayal seçersen ki ulaşılmaz olur. Bir hayal seçersen ya hiçbir zaman ulaşamayacağını bilirsin ama o hayalin varlığı bile mutlu olmana sebeptir. O yüzden hayalin senin yaşam ünitenidir.

Bu hayatta ne istediğimizi biliyor muyuz yoksa bildiğimizi mi zannediyoruz? İstediğimiz para değil mi? Ne de olsa her şey parayla olur? Yoksa bir tatlı huzur ve bir sıcak ilgi yeter, para her zaman bir şekilde kazanılır diyenlerden misiniz? Eğer öyleyseniz bu hayatta ne istediğinizi biliyorsunuzdur. Hayatta ki ana kural fark edilmek değil midir? O yüzden farklılık yaratmaz mıyız? Yoksa doğallığımız tek farkımız değil midir tüm insanlardan?

Herkes para kazanır, herkes bir şekilde işe girer, ama herkes de masum duygular ve güzel güzel umutlar var mıdır? Hadi var diyelim, peki bu hayatta senden bir tane daha var mı? Yok... Bu hayatta tek dostumuz da, tek düşmanımız da kendimiz değil miyiz? En üzüntülü bir anda, hayattan kopmuş bir anda, yastığa başımızı koyup hüngür hüngür ağlarken kendimizden daha yakın kim olabilir bize? Kendi kendimize; yapma, bırakma kendini, elbet geçecek bir gün, sabret demiyor muyuz? En özel sırlarımızı kendimizden başka kim biliyor? Kim doğduğumuzdan ölüme kadar yanımızda oluyor kendimizden başka? O zaman kendimizle barışık olmalıyız. Peki, samimi bir şekilde cevaplarsak, kendimizle ne kadar barışığımız?

Ben başaramadım. Bu barışı sağlayamamışım sanırım. Kendimden kaçıyorum hep. Geçmişim uzaklaşıp, geleceğim yaklaştıkça Korkuyorum. Kendimden korkuyorum. Beni bir gün bir yerde bırakıp kaçacak diye. Yalnızlıktan korkuyorum ama bir bütünün parçası olmaktan da...

Nisan 2009

UMUTSUZ BİR GENCİN UMUTSUZ BİR GÜNÜ DAHA

Hava aydınlanmak üzereydi. Dün gece ki asi bulutlar hafif hafif gözden kayboluyor. İki saat öncesine kadar bütün güzelliğiyle parlayan ay ve yıldızlar yerini yeni doğan güneşe bırakıyor. Yeni gün yeni umutlar doğurur demişlerdi. Ama bu benim için ne kadar geçerliydi acaba?

Hala daha, yaları artık yerlerinden fırlamış, yatılmaz hale gelmiş yatağımın başucunda demire yaslanmış ağlamaktayım. Bu bir acizlik davranışı değil, umutsuzluk gözyaşlarıdır. Hayattan bir beklentisi kalmayan, kaybedecek hiç bir şeyi olmayan ve de acı çeken her insanın gözyaşları gibi. Acılarımız her ne kadar farklı olsa da bütün gözyaşlarımızın tadı aynı değil midir?

Artık gözlerim şişmişti ağlamaktan. Ağlamak istemiyorum ama her şey gibi bu da benim istememle olmuyor ki. Beni bütün gece hiç itiraz etmeden dinleyen soğuk duvarlarımdan başka hiçbir şeyim yok bu dünyada. Artık onlarda isyan eder gibi boyalarını döküyordu yere "anlatma artık istemiyoruz seni" der gibi. Ve küçük tek gözü olan camımdan birkaç ışık demeti düştü yastığımın üzerine. Sanki bana bir şeyler söylemek istiyordu ışıklar. Toz demetleri neşeyle dans ediyordu bu karamsar odamda. Bu dansa musluğumdan akan damla sesi de eşlik ediyordu. Ama o musluğumun hiç sustuğunu hatırlamıyorum ki yıllarca.

Elimde bir acı hissettim o an. Baktım ki dünkü jilet izleri hala daha kanıyor. O kan ne ki, benim kalbimde bir okyanus akıyor. Kendimi yorgun ve bitkin hissediyorum her zaman ki gibi. Ama güçlükle ayaĒa kalkmaya çalıştım. Başaramadım. Tekrar yere düştüm. Canım acımıştı bu sefer. mitsizce mutlu oldum. Çünkü acıyı hissettiĒime göre rüya da deĒildim. Her gün grdĒm kbuslu günlerden biri deĒildi bu gün. Artık sadece böyle saçma Őeylere mutlu oluyordum.

Allah'ıma Őkrettim. Bugünü bari hatırlıyorum diye. Ve elimden gelen tek Şey dua etmektir. Her ne kadar buna yaşamak denmese de. YařadıĒım için dua ediyorum Allah'ıma...

Őubat 2007

MELEK YÜZLÜM

Sesini özledim melek yüzlüm
Gözlerini özledim
Hani o derin bakan gözlerini
Hani o simsiyah bakan o güzel gözlerini özledim
Anıları özledim
Biraz kızdıran ama yüreğimin derinlerine kadar inen
Masum yüzünü özledim
Melek yüzlüm...

Aniden çıkıp gelmelerini
Birde sana en çok ihtiyacım olduğunda kayboluşunu
Özledim melek yüzlüm
Sana kızdığımda bile bana hiç kızmayan
Melek gülüşünü özledim
Aslında sana hep söylemek istediklerimi
Arkandan söylemeyi bile özledim
Aklımdan hiç çıkmıyor
O çocuksu melek halin.

Kaç gece geçti, sensizlik yetmedi mi?
Yalnızlık gitti, cezam bitmedi mi?
Melek Yüzlüm...

Ağustos 2006

BİR AN DA KAYBETMEK...

Sen hiç aradığın Aşk'ı bir an da bulup ve bir o kadar da çabuk kaybettin mi?

Hayatının portresini, kalbinin prensesini, masumluğuyla zaten en başından yüreğine taht kuranı, yıllardır aradığın Aşk Meleğini bir an da kaybetmek.

Gökyüzünde ki yumuşacık, ilgi dolu, sevgi dolu, bembeyaz, kötülüğe inat umutla parıldayan bulutlar arasında mutlu bir şekilde dolaşırken bir an da soğuk, ürkütücü, dikenli, karanlık, pis, çamur dolu bir kuyudan tırnaklarımı kanatırcasına yukarı tırmanmaya çalıştığım, hiçkırık dolu ağlayışlarımdır bir anda kaybetmek.

Eşsiz güzellikteki manzarayı, yemyeşil, huzur verici, bakmaya doyulamayan doğayı, kuş sesleri eşliğinde büyük yılanmış bir çınarın gölgesin de, sessizce oturup, mutlu bir şekilde seyrederken bir an da fırtınalı bir okyanusta, azgın dalgalar arasında, can çekişip, bata çıka, boğula boğula, ara sıra suların boğazına tıkanıldığını hissederek, nefes almanın imkânsızlaştığı, yaşamdan uzak bir ümitle ölümü beklemektir bir anda kaybetmek.

Mutluluğu, o ufacık ve pamuk gibi olan ellerinle yakaladığını zannedip avucunu açtığında, avuğlarında paręalanmıř damarlarından fışkırırcasına acı ile birlikte kan akmasıdır bir anda kaybetmek.

Artık ağlamaktan tüklenmiş olan gözyaşlarının aktığı kalbine, hani o bir zamanlar masum sevgilerin özgürce dolaştığı hayat yorgunu kalbine, koskocaman ve bir o kadar da keskin bir ihaneti saptırmaktır bir anda kaybetmek.

Yoksa bir an da bulmanın kaderimidir, bir anda kaybetmek?

Eylül 2008

BİR RÜYA TADINDAYDI

Hiç uyanmadan gördüğüm mükemmel bir rüya gibiydi şu yaşadığım 4 uzun gece. Bitmesini hiç istemediğim bir rüya gibi. Gelişiyse umut getirmişti bana ve yeni hayaller. Hayata biraz daha sıkı tutunmam için bir dal uzatmıştı sanki. Tuttum o dalı. 4 gün boyunca sınımsızca tuttum. Bu 4 gün boyunca farkına vardım hayatın ne kadar zevkli ve neşeli bir yer olduğunu. Bu 4 gün boyunca farkına vardım yaşamamın güzelliğini. Yaşadığımı hissediyordum 19 yıl sonra.

İlk defa ilgi görmek güzeldi, anlattığının dinlenmesi de güzeldi, en güzeli de neydi biliyor musunuz; Yalnız olmadığımı hissetmişim bu 4 günde. Hayatla tek başıma mücadele etmedim. Bu güzel bir duyguydu. Yalnız olmamak... Düşüğümde elimden tuttu kalbiyle. Üşüğümde beni ısıttı neşesiyle. Moralim bozuk olduğunda beni güldürdü tüm gücüyle. Benim için unutulmazdı bu muhteşem 4 uzun gün. Artık noktayı koymak gerekirdi, bir başlangıç yapmak gerekirdi, bir şekilde söylemek. En nihayetinde söyledim o sihirli kelimeleri. Yıllarca içimde bir tutsak gibi sığınan masum sözcükler dökülürdü bir an dudaklarımdan.

Rüyadayım hala. O masum sözcükler çıktığında dudaklarımdan bu rüyadan uyanmışım. Zaten böyle bir şey anca rüyada olurdu bana. Anca rüyamda görürdüm. Her zaman ki gibi hayat bir gol daha atmıştı bana. Hayat bir, ben ise sıfırdım. Yine yemişim hayatın bu acımasız tokadını.

O güzel güzel geçen 4 gün, o güzel güzel geçen rüya bir anda kâbusa dönüşmüştü onun cevabıyla. Her rüya gibi bu güzel rüyada bitmişti ve uyanmışım yine kara gecede yapayalnız bir şekilde.

Elimde son kibrit kalmıştı, kibritçi kızın hikâyesi gibi. Şu 4 günde ben o kibriti yakmışım ve kibrit, her güzel şey gibi bir gün bitecekti ve bitmişti. Ben rüyada iken bedenimde hayatın soğuşundan donmuştu. Rüyalarda yaşıyordum artık, sadece hayallerde. Bu hayat beni öldürmüştü. Hayatın acımasız soğuşuna, kederine dayanamadım tek başıma. Dayanamadım.

Her gariban gibi, yalnız doğdum ve yalnız öleceğim...

Nisan 2009

BELKİ

Belki de aldığım son nefes
Belki de son gözyaşımı
Ama ne fark eder ki senin için
Hiçbir şey
Birbirimize yakinken uçurumlardan uçtuk
Yerlere düştük ama
Yinede ellerimi bırakmadın
Hep yanımdaydın
Bana hiç yalan söylemedin ama sende
Her güzel şey gibi bittin
Hem beni hem bendeki seni bitirdin
Zaman demiştim sana
Hep niye diye sorardın bana
Sormasaydın benliğini sarsaydı o düşünce
Anlardın birazda olsa ben gidince
Bencilliğin gözünü kör etmiş
Kimseyi görememişsin sevgili
Uzaktayız bak ne zaman öleceğimi bile bilmiyorum
Yılların yükünü omzuna almış
Beyaz boyalı o büyük ağacın altında oturan aksakallı
Ve hayattaki varlığını unutmuş
Yaşlı bir adamın duygularıyla örtüştü duygularım
Ben bu yaşımda buna dert diyorsam
Yaşamaya dayanamayıp ağlıyorsam
Ve bir akşam köşeye diz üstüne çöküp
Allaha beni yanına al diye yalvarıyorsam
Ben hiç büyüme istemiyorum...

İMKÂNSIZ DÜŞ

Cumartesiydi. O kadar zamandır yağmayan yağmur bugün bütün azabıyla yağıyordu. Acılı bir yüreğin gözyaşları gibi sel olup gidiyordu. Genç bütün gün, izleyeceği filmi düşünüyordu. Üç saatlik uykuda ona hiç yaramamış görünüyordu. Ama ona rağmen günün ilk saatlerinde kalktı ve hiç yapmadığı ya da yıllarca nasip olmayıp yapamadığı kahvaltısını yaptı. Sabahları kahvaltı yapmak güzel gelmişti ona.

Sobanın yanına oturdu ve kendi kendine "Neden?" dedi. "Neden bende mutlu olamıyorum? Benim diğer insanlardan neyim eksik" diye iç geçirdi uzun uzun. Sonra ateşin büyüleriyle kendinden geçti ve onu düşünmeye başladı. Yanında olup da ona dokunamamak, onu görüp de konuşamamak ne kadar acıydı? Ve en zoru da sevdiğini söyleyememesiydi. O kızın gözleri, gencin aklına geldikçe daha da mahvoluyordu. Ama genç için sorun değildi bu, çünkü o gerçekten seviyordu.

Hava o asi bulutların arasından kararmaya başlamıştı. Ama genç hala daha onu düşünüyordu. Hep gözyaşları yanağında, acısı kalbinde kalıyordu. O da bu acısını dostlarına anlatıp biraz olsun rahatlamaya çalışıyordu.

Âşık olmak için ufacık bir gülümseme ya da onu sana çeken nedensiz bir duygu yeterlidir ya. Bu gençte ona öyle âşıktı. Daha geçen güne kadar "Dostluk Aşk'tan yücedir." diyen insan nasıl oldu da bir anda aşkın kölesi oldu hayret. İşte Aşk böyle bir şey olsa gerek.

Genç bir gün dışarıda dolaşırken onu gördü. Heyecandan eli ayağı titriyordu. Ne yapacağını şaşırıyordu. Nefesi boğazına tıkanmıştı, konuşamıyordu. Kız yavaş yavaş yanına yaklaştı ve selam verdi. Genç bunu sadece başıyla onayladı. Çünkü hala daha konuşamıyordu. Kız bir müddet bekledikten sonra uzaklaşıp gitti. Genç sadece arkasından bakmakla yetindi. Başka bir gün tekrar konuştuklarında yani konuşmaya çalıştıklarında kız gence soğuk davranıyordu. Bir anda araları bozulmuştu. Neden olduğunu kimse bilmiyordu. Bunun üzerine gencin acıları giderek, katlanarak artıyordu bunları düşündükçe.

Düşünüyordu. Yine yatağına uzanmış perdenin karışık desenini inceliyor ve düşünüyordu. Artık gencin tek hobisi onu düşünmek olmuştu. Yemeden içmeden kesildi. Ve sadece umutları ve hayalleriyle yaşıyordu. O da gence yetiyordu. O seviyordu. Kızın onu istemeyeceğini düşünüyordu. Sevdiğini söylese, zaten kötü olan durumun çok daha kötü olacağını da biliyordu. Ama o kızın şirinliliği, gülüşü ve o gözleri için sevdiğini söylemesi, sonu kötü de olsa her şeye değerdi. Ama söylese var olan dostluğunu da bozacaktı ve bir daha onla konuşamayacaktı. Yani onu kaybetmektense arkadaş kalarak doya doya bakmak daha akıllıca idi.

Gençte öyle yapıyordu zaten sadece doya doya bakıyordu. Elinden başka bir şey de gelmiyordu ki. Ama gelmeliydi, az bir zaman kalmıştı çünkü. Üç ay sonra bu diyardan göçüp gidecekti. Az biraz mutlu olmak onun da hakkıydı. Ama kızın

bundan haberi yoktu, hatta gencin onu seveceğine bile hiç ihtimal vermiyordu.

Günler günü, aylar ayı takip ediyordu. Genç git gide kötüleşiyordu. Hastalığını, üç aylık ömrü kaldığını bilmiyordu ama o hissedebiliyordu sonunda kötü bir şeyler olacağını. Sevdiğini gidip söylese mi daha iyi olacaktı? Yoksa sevgisi yüreğinde kalarak mı gidecekti bu dünyadan? Bunu genç çok düşündü, çok düşündü ama bir türlü cevabını bulamıyordu.

Hayat okulunun, lise yıllarının son haftalarına gelmişlerdi. Kız yine aynı acı tatlı gülümsemeleriyle, neşesiyle çevresine ışık saçıyordu. Genç ise en arkalarda oturmuş, sonunun ne olacağını düşünüyordu. Ne olursa olsun sevdiğini söylemeliydi, artık bunu yapmalıydı. Ama nasıl yapabilirdi ki? Kızı tek seven o genç değildi ki. Ama kıza herkes den çok değer veren oydu. Bu yetmez miydi?

Okulun son günü geldi çattı artık. Genç çok heyecanlıydı. Karnesini alacak ve bu on bir yıllık iyi kötü geçen okul hayatına son noktayı koyacaktı. Veda edecekti dirsek çürüttüğü sıralarına ve üzerinde onca emeği geçen öğretmenlerine. Çok acı bir duyguydu. Ondan daha acı bir durumu ise karnesi alınca ve sevdiği kıızı son kez görmesi olacaktı. Karne verildi. Genç sınıfı geçmişti. Mutluydu ve aynı zaman da üzgün. Cesaretini topladı ve o kıızı bir kenara çekerek konuştu:

-- " Şu geçen yedi ay boyunca hep seni düşündüm ve hep seni sevdim. Sen beni dostun olarak görüyordun ama affet beni sana âşık oldum. Seni çok seviyorum ve her zaman ne şekilde olursa olsun sevmeye de devam edeceğim."

Genç bunları söylerken ağlıyordu. Hıçkırıkları ara ara boğazına takılıyor onu konuşturmuyordu. Kalbi yaralı bir kuş misali hızlı hızlı çarpıyordu. Ölümü özledi o anda, yaşamak isterken delice. Eli ayağı tutmaz oldu ve vücudunun ağırlaştığını hissederek bayıldı. Kızın cevabını öğrenmeden, dinleyemeden yenik düşmüştü heyecanına.

Gözlerini açtığında yatağındaydı. Saate baktı, sabahın beşiydi. Kan ter içinde kalmış, ağlamış ve hala daha titriyordu. Ne olduğu bir an da aklına geldi. Dün gece gördüğü bir filmin etkisi yüzünden kâbus görmüştü. İçinden " Oh! Yüce Allah'ıma şükürler olsun ki bunlar hiç yaşanmamış." dedi rahatlayarak. Ve tekrar kafasını yastığına koydu ve gördüğü rüyanın kâbus mu, düş mü olduğunu uzun uzun düşündü.

Mayıs 2007

İYİLİK SENİN KALBİNDİR, ÖZGÜRLÜK İSE DAVRANIŞLARIN

Sadece iki kişi olacaksın. Bir iyi bir de kötü. Aslından kötü de değil. Hayalin olacaksın. Hayalinde ki çılgın, hayalinde ki özgür insan, özgür karakter olacaksın. İyi zaten iyidir, doğruyu söyler, dürüst olur karşısındakini de öyle görür, neyin yanlış neyin doğru olduğunu bilir. Günahsız yaşamayı amaç edinmiş, hayatı mutlu sonlandırmak isteyen bir iyi. Öbür karaktere, kötü olana gelecek olursak o da senin hayalin olacak. Yapmak isteyip de yapamadığın şeyleri yapan insan, çılgın olan tarafın. Nazlı olmayı bırakıp, hayatı keşke siz geçiren, keşke dememek için, mutlu olmak için, gerekeni yapacak olan o kötü. Şunu şöyle yapsaydım diye hiç düşünmeden yaptığın bir kötü karakterin olsun. Kötü demek buna çok ağır kaçır aslında, doğru kelime Özgür demek. En iyisi Özgür diyelim. İçinde hep bir Özgür olsun, iyiliğe yardım eden. İyiliğin yapamayacağı şeyleri Özgürlük yapsın. Mutsuzluğu sadece iyilik yenemez, mutsuzluk çok daha güçlüdür. İkinci bir güç kesin gerekir, aşk gibi, sevgi gibi, dostluk gibi. Bu değerleri de Özgürlük sayesinde bulursun ve keşfedersin.

Sen gidip konuşmazsan, kimse senin ayağına gelip konuşmaz. Sen gidip sormazsan hâl hatır, kimse de gelip senin hâlini hatırını sormaz. Sen ilk adımı atmazsan, kimse sana adım atmaz. Çünkü iyilerin kaderidir utanmak, iyilerin ödülüdür masumiyet. Herkes benim gibi iyi mi diyeceksin. Haklısın. İyi olmayanı anlarsın zaten, hâl ve hareketlerinden belli eder kendini. En kifayetsiz kaldığı an gözleridir. Her şeyi gözleri belli eder.

İşte bu gözleri de Özgür tarafın görmez, iyi tarafın görür. İyi tarafın senin kalbindir, Özgür tarafında davranışların. İyi tarafın kızarsa sana, suçlu hemen Özgürlüğe atacaksın. O istedi de yaptım diye. Yalnızlıktan sıkılan, sevgisizlikten yakınan İyiliğe anca Özgür tarafın yardım edebilir. Aklına gelen ilk şeyi sonucu ne olursa olsun yapabileceksin bu sayede.

... daha Sonra devam edilecek ...

Aslında devamı sende saklı, filmin sonunu sen yazacaksın. Gereken uyarıları yapmak benim görevimdi. Bunlardan yola çıkarak mutlu mesut yaşamak sadece senin elinde sadece senin. Ben ve benim gibiler istediği kadar konuşsunlar, unutma son söz senin, son karar senin ve unutma ki bu hayatta Senin.

Herkesi dinle ama kendi doğrularını bul ve hayallerinin peşinden koş! Hayatta hiçbir şey için geç kalmış sayılmayız...

Eylül 2008

HANI

Hani unutmamak her an onu düşünmek vardır ya
Hani bazen olur kârsızlıksız sevmek
Sen seversin delicesine ölümüne
Hani o sevmez delicesine ölümüne

İşte canımı yakan tek şey bu
Sevip de sevilmemek
Son nefesimde onun adı çınlayacak yüreğimde
Ölümden önce aklımda tek o kalacak
Bir kişi olur ya hani
İş de benimkisi sevmek değil ki

Öteki hayatta onunla olmak istersin ya o biriyle işte
Seilmeyi hak edecek birisi olur ya
Takılmazsın, yüzüne vurur takmıyorum seni
sevmiyorum deyişi
O bana nasıl koyar biliyor musun? Ama bilemezsin
Bilemezsin çünkü beni sevmiyorsun

Çok pardon ama haykırmak zorundayım korkaklığına
Aşkımı sözlerimle belli edemedim ki resimlerle belli
edeyim
Anca kalbimi yerinden sökeceksin
ve kulağını dayayıp dinleyeceksin
Seni seviyorum diyişini

Hani sigaraya bağımlı olursun
Yanında kimse olmadığı da tek dertleşeceğin o olur
Hani her dumanı çektiğinde hayatının parçalarını
çalarsın
Kendi kendine içip de hayatını karalarsın
Benim ki de öyle bir şey

Bu kalp bir damla bile iyi bir şey hissetse
durduramam
Demek ki kalbimde akarsu varmış hiç durmayan
Su biter ya hayatın bittiği gibi
İşte ben seni böyle sevdim

Eğer bu kelimelerimden seni sevdiğimi anlıyorsan
Kalbimin tek senin için attığını da anlarsın...

Mart 2007

ARTIK İSTEMİYORUM

Artık çevreme kendimi beğendirmek istemiyorum. Beğendirmek için herhangi bir çaba göstermek istemiyorum. Aciz olmak istemiyorum, saf taklidi yaparak yaşamak istemiyorum. Beni böyle kabul edip, beni böyle sevecek insanlarla birlikte olmak istiyorum. Beni gerçekten ben olduğum için seven insanlarla tanışmak istiyorum. O insanları bulmak istiyorum. Gerçekten yaşamak istiyorum. Hayatın beni sürüklediği yere değil, benim gittiğim yere hayatın gelmesini istiyorum.

Masum, çelimsiz, duygu yüklü olarak yaşamak istiyorum. Çevrem yanlış düşünecek diye Ana Kuzuluğundan çıkıp Serseri gibi yaşamak istemiyorum. İnsan gibi yaşamak istiyorum. Değer görmek istiyorum. İlgi görmek istiyorum. Her şeyi tek başıma kaldıramam, yardım istiyorum. Mutluluk istiyorum, benimle mutlu olacak insanlar istiyorum. Beni güldürecek birilerini istiyorum. Benimde onu güldürebileceğim birini istiyorum. Yaşamak istiyorum özgürce. Engel olmadan, kısıtlama olmadan ama helal bir şekilde.

Namazımı her zaman kılmak istiyorum. Ama kılamıyorum. Neden? Nedenini de bilemiyorum. Bilmek istiyorum. Aşırı derecede dinime bağlanmak istiyorum. Umreye gitmek istiyorum. Kâbe'yi görmek istiyorum. Huzur bulmak istiyorum. Bir daha günah işlememek istiyorum. Bir daha yalan söylememek istiyorum. Cenneti istiyorum. Kıyameti istiyorum. Bütün yaşanan kötü şeyler unutulsun istiyorum.

Yaşanacak güzel güzel şeyler istiyorum. Bir umudumun olmasını istiyorum. Ne yaptığımı değil, ne yapacağımı görmek istiyorum. Büyük işler yapmak istiyorum. Artık birilerinin alay konusu olmak istemiyorum.

Gerçek dost istiyorum. Gerçek aşk istiyorum. Aslında sadece gerçeği istiyorum. Sadece gerçeği. Öbür tarafı istiyorum, Mahşeri istiyorum, Rabbimi istiyorum. Ölmek istiyorum. Ama bu ölmek bir son olarak değil bir başlangıç ölümü olmasını istiyorum.

Bunlar benim İstediklerim ve İstemediklerimdi. Peki sizin de kendinize bile açıklayamadığınız İstekleriniz yada İstemedikleriniz var mı ?? Bu düşüncelerinizi bir kâğıda döküp okuduğunuz takdirde içinizde sıkışan mutsuzluğu bir nebze olsun atmış olacaksınız. Ve zamanla bu İstekleriniz için bir çaba göstermeye başlayacaksınız. Ve hayatınızı yaşamaya başladığınızı fark edeceksiniz. Benden söylemesi, Denemesi bedava... ;))

Eylül 2008

İKİ KELİMEDE SAKLI BÜTÜN GELECEĞİM

“Sensiz yaşamak sensiz ölmektir. ” diyerek bir adım atıyorum imkânsız bir aşka. Seni ilk gördüğümde o yıllarca içimde sakladığım boşluğu doldurmuştun. Kendimi işte o zaman tam bir bütün hissettim. İşte tam o zaman mutluluğun ne demek olduğunu anlamıştım. Gerçekten de rüyalarımda gördüğüm melekler gibiydin. Onlar kadar temiz, onlar kadar masum.

Aslında kalbim seçmişti seni, aslında kalbim fısıldadı yüreğime. Hayatın boyunca görüp görebileceğin en güzel ve mükemmel bir kız diye. Eskiden de böyle şeyler fısıldar gibi olurdu kalbim ama inan bu kadar derinden ve bu kadar anlamlı söylememişti. Aslında seni fısıldamıyordu adeta haykırıyordu.

Seni gördüğümde bitiyor acılarım, senin sesini duyduğumda azalıyor sancılarım. Seni her zaman mutlu ve o ışıl ışıl maviş gözlerinle gülerken görmek isterim. Çünkü ben seni gerçekten çok sevenim. Kolay kolay söyleyemez ya seven insan bu iki kelimeyi. Bu iki kelimeye bakar ya bütün hayatı, bu iki kelimedir ya umutları. Gerçek sevgiyi oyuncak yapıp da, bu iki kelimeyi acımasızca yok eden saygısızlar gerçekten sevmenin ve sevilmenin ne güzel bir duygu olduğunu anlarlar bir gün inşallah. Şu bir gerçek ki;

Gözleri uzaklıklar değil, bazen de göze alamadığımız yakınlıklar acıtır.

Hayatta bir kez çıkar ya karşına büyük bir şans. İşte benim şansımda sensin. Seninle ağlayıp seninle gülmek isterim sonsuza dek. Sana o iki kelimeyi, ellerini ellerimle hafifçe tutup, gözlerinin maviliğinde bir okyanusta boğulurcasına hıçkırarak ağlaya ağlaya söylemek istiyorum. Yıllarca kalbimde biriken acılara inat, yıllarca ezilen masum duygularım için sana o iki kelimeyi söylemek istiyorum. Ama ikimiz de çok farklı kırlarda koşuyor gibi görünsek de sana öyle gelse de aslında birbirimizi tamamlayacağımıza gerçekten bütün kalbimle inanıyorum.

Beni bir tanısan, bir konuşsan ya da sadece bir kere dinlesen ne kaybedersin ki 5 dakikadan başka. Ama senle konuşamadıkça ben, benliğimi kaybediyorum yavaş yavaş. Sana kalpten mutluluklar diliyorum. Bizim diye bir şeyin olmayacağını biliyorum ne kadar zaman geçse de. Biz diye bir kavramın olmasını gerçekten çok istiyorum. Ama Sen ve O, olacak diyor hayat. Biz olmayacak.

Hayat her zaman ki gibi benle uğraşmaya devam ediyor ve seni benden uzaklara götürüyor. Şuan benim varlığımı bile bilmiyorsun, senin için böyle duygular içinde olduğumu da bilmiyorsun, belki de hiç bilmeyeceksin ama ben; Seni hiçbir zaman unutmayacağım...

Kasım 2008

BİR GÜN

Bir gün oturup
Elime bir kâğıt alıp
Bütün yaşantımı
Kalem ben kâğıt ise hayatımmış gibi yazacağım
Zaman gelecek üstünü karalayacağım
Üstüne bir çizgi atacağım keşke diyeceğim
Zaman gelecek altına çizgi atıp iyi ki diyeceğim
İyi ki diyeceklerim ve keşke dediklerim
Çok olacak biliyorum
Yaramaz kalbim uslanmıyor
Yoruldu kimilerinin yollarında yürümekten
Ama yine bu yaramaz kalbim uslanmadı
Kimi zaman altta kaldı ezildi
Sustu o hırcın kalbim yaralı da olsa
Yinede soğumadı aşktan
Söz dinletemedim ona
Sevdim ama
Yittim
Ve bak ben sonunda bittim.

Haziran 2009

SAĞLAM Bİ KARAKTERİN OLSUN VE İYİ ARKADAŞLIĞIN

Hayattaki en önemli varlık Sen'sin. Ve her zaman önemli olacak da sensin. Ben her zaman olmayabilirim. Benim gibiler her zaman olmayabilir yanında. Bir gün yok olup gideceğiz sonuçta.

Üniversiteye gidince gerçekten ders de önemli ama senin yaşantını etkileyecek, geleceğini etkileyecek, orda ki tek etmen Kişiliğın olacak. Karakterin olacak ve sağlam arkadaşlığın. Gerçekten iyi bir arkadaş bulursan üniversiteyi birincilikle bitirirsin. Dertlerini paylaşacağın, öğüt alacağın, senin eksik konularını tamamlayacak o arkadaş sen farkında olmadan sana çok yarar sağlayacak ve senin geleceğın için senin yolunu açacak. Engelleri kaldıracak.

Gerçek arkadaş hiç karşılık beklemezsin senin mutlu olmanı, iyi yerlere gelmeni ister. Senden karşılık bekleyen, seni kıskanan insanlardan uzak dur. Ve bir arkadaşını sana kötüleyen insanlara bir şey anlatma. Birini sana kötüleyen, sende başkasına kötüler.

Her zaman ahlaklı ol. Doğru ol. Hayat sana güler yüzünü gösterir zaten merak etme. İşte o zaman hayatın seni sürüklediği yere gitmek zorunda kalmazsın, sen hayatı istediğın yere sürüklersin.

Gerçek arkadaşın tomar tomar sayfalar ve bitmek bilmeyen kalemler olsun. Arkadaşa anlatacağın şeyleri kâğıtlara yaz. Derdini onlara anlat ve sakın onları atma. Tarihle ve bir yere koy. İlk başlar da mantıksız, anlamsız gelebilir ama benim gibi 5 yıldır yazarsan en iyi dost kâğıtların olduğunu anlarsın.

Çünkü onlar hiç bir zaman sana karşı çıkmazlar, sen ne istersen onu yazarlar. Sen dertlerini yazdıkça rahatladığı göreceksin. O yazdıklarını atma çünkü bir zaman sonra onları okuyup ve eskiden bu haldeydim diye güleceğin şeyler olur. Ama sen yinede gerçek bir arkadaş bulmaya bak. Kâğıtlara alışman çok zor olabilir. İnsan bir zaman sonra intihar aşamasına geliyor. İlgisizlikten sıkılıyor. Hayattan sıkılıyor. Her şeyin yalan olmasından sıkılıyor. Yalnızlıktan sıkılıyor ama bunları sabrederek aşarsan hayatı artık sen sürüklüyorsun. Hayat senin istediğini yapıyor. Kısaca hayatın formülünü bulmuş oluyorsun.

Konu yaşanan olaylar değil, konu arkadaşlarında değil, konu sadece sensin. Sadece Sen... Sen istedin mi güzel olur hayat. Sen gülünce komik olur olaylar. Sen ağlayınca hüzünlenir yaşam. Öyle değil midir? Yeter ki sen iste ve sakın hiç bir şey için ağlama. Çünkü hiç bir şey, senin o gözlerinden akacak tek bir damla yaş kadar değeri olamaz. Sen bir tanesin. Senden bu dünyada başka yok. Bunu bil ve böyle yasa. Bunu hissederek.

İnsan ne düşünürse öyle hissedermiş. Bu yüzden iyi şeyler düşün ve iyi şeyler hisset. Bu hayat felsefen olsun. Kalbin mutlulukla dolsun. Her şey gönlünce olsun...

Bayram Mesajı gibi oldu ama Sen anladın beni,
bunu biliyorum... ;)

YALNIZLIĞIMIN ARDINA SAKLANIP BAKTIM SANA

Seni Seviyorum... Yoksa sevdiğimi mi sanıyorum. Sevgi nedir onu bile bilmeden seviyorum. O gülüşü insanda umut okyanusuna açılan bir tekne sedasında ucu bucağı olmayan bir mutluluktan benim için. Gerçekten de tam da hayal ettiğim gibiydi. Bir o kadar nazlı, bir o kadar güzel ve bir o kadar ulaşılmaz. O bana hiç ilgi göstermese bile ben onu seviyorum. O bana her zaman arkadaşça baksam bile ben onu seviyorum. Çünkü ben istiyorum. Kim ne derse desin ben onu sevmeye devam edeceğim. Günlerce kendimi alkole vursam bile, unutmak istiyormuşum gibi davransam bile ben onu unutmayacağım. Çünkü ben onu seviyorum.

Hani sevdin mi gözün başka hiçbir şey görmez ya, hani sevdin mi yemeden içmeden kesilirsin ya. Hani sevdin mi her an onu düşünürsün ya işte ben de böyle seviyorum. Nereye baksam onu görüyorum, kimle konuşsam onun sesini duyuyorum. Aslında bu hoşuma gidiyor. O beni istemiyor ama ben onu istiyorum. Ben onu hayallerimde yaşıyorum. Rüyalarda buluşuyoruz her gün. Gecelerin o asi karanlığı hiç geçmesin istiyorum. O kara bulutlar arasından gülümsüyor bana. O hırçın dalgalı deniz arasından geliyor bana. Geliyor ama kıyıya vuruyor.

Seyrediyorum. Bekliyorum. Bir gün gerçekten bana döner mi diye. Ama boşa bekliyorum biliyorum. Ama ben onu seviyorum ne yapabilirim ki. İnsan hayatta bir kez sever ya, bende bu şansımı onda kullanıyorum. İlk ve son şansım.

Bir paranın dik gelme ihtimalinden daha az bir şansım olmasına rağmen yine de ben o şansımı kullanıyorum. Çünkü ben onu seviyorum. Çünkü insan sonucu % 99 belli olan bir şey de % 1 şansı için çabalar ya işte ben o % 1 'lik şansım için mücadele ediyorum. Neden o % 1 ben olmayayım ki.

Her şey hayatta insan istemesiyle başlamaz mı? İnsan bir azmetti mi elinden hiç bir şey kurtulamaz. İmkânsız diye bir şey yoktur. Her zaman her şeyin ama her şeyin bir çaresi vardır. Bütün iş; çaresizliğe düşmeden 0 bize "Buradayım" diye haykıran Çareyi fark etmekte...

Eylül 2008

KOLAY OLMAYACAK

Kolay olmayacak biliyorum. Seni unutmak
Hayallerimi, umutlarımı, yarınlarımı
Ellerimle bir yol kenarına bırakıp kaçmak
Sensizlik. Ne kadar soğuk bir kelime değil mi?
Ne ürpertici. İçim burkuluyor bazen sen yokken

Şunu merak ediyorum sevgilim
İçin sızlıyor mu? Sende özledin mi?
Yapabiliyor musun bensiz?
Yokluğumda nasıl seviyorsun?

Seninde bazen yatağına yattığında
Aklına geldiğim oluyor mu hiç
Böyle karanlıkta. Ne bileyim.
4 duvar üstüne geliyor mu?

Ey yâr. Acı çekiyorum. Huzursuzum sevgilim
Gittiğinden beri. Telefonlara bakıyorum
Sanki her telefonum çaldığında senmiş gibi.
Benim senimmiş gibi. Heyecanlanıyorum.
Ellerim titriyor. Dizlerimin bağı çözülüyor.
Bir umutla bakıyorum telefonlara.
Bakıyorum sen olmayınca. Küsüyorum çocuklar gibi.

Her gece olduğu gibi odama geçip seni
düşünüyorum.
Bakıyorum etrafa. Yoksun...
Sanki kapı alıyor içeri giriyorsun her gece.
Haylinle oturuyorum. Bir bulut oluyorum sana
Sus diyerek sıkıca sarılıyorsun bana.

Gözümü açtığımda ise yine karanlık
Yine sessizlik ve yine sensizlik
Peki, söyler misin bana?

Hep gözlerimi kapattığımda mı geleceksin uğruma?

Temmuz 2009

SEVGİ KIRINTILARI

Uçsuz bucaksız maviliklerden bir hışımla kopup gelen dalgalar gibidir benim yüreğimde ki sevgi kırıntıları. Nasıl bir kıyı bulunca, kendini koyuverir ya deniz dalgaları, iste bende öyle bir kıyı arıyorum, bana ilgi gösterecek, sevgimi duygularımı aktaracağım bir kıyı.

Ama her şey gibi dalgalarda yalandır be dünya. Köpüğü üzerindedir dalgaların, örter gerçeği. Onun için yıllarca kaybolmadan yıkılmadan durur ayakta. Ama benim öyle yalandan dolandan oluşmuş bir maskem yok Allah'a şükür.

Ben, " O daha kıyıya ulaşamadan kaybolup giden masum, zararsız, küçük dalgalardan biriyim. Çok uzaklardan gelip, hasretle kıyıya ulaşmak isteyen ama sonuca ulaşamadan ezilip kaybolup giden masum dalgalardan. Yıllarca ezilmemek için doğru oldum suç, doğal oldum o da suç, dürüst oldum yine suç ya. Sana soruyorum dünya, illa bizde mi yalan olan maskeyi takalım -affedersiniz ama- illa bizde mi şerefsiz olalım be dünya?

Ufak şeylerle mutlu olduk hep yıllarca. Bundan dolayı bir isyanım yok ama artık hayatımın geri kalanını, geleceğimi etkileyecek büyük bir mutluluk istiyorum. Aslında artık sadece istiyorum çünkü artık adım atacak bir gücüm kalmadı. O adımın atılmasını bekliyorum.

Doğallığımızın bir zararı gibi görünse de masumiyetimiz bu hayatta ki tek silahımız olacak. Bunu oyunun sonunda anlayacaksınız. Herkes Game Over olduğunda sizin hala bir şansınız var olacak ve hayat oyununa devam ediyor olacaksınız.

Sakinliğiniz sizin zırhınız, ağır başlılığınız ise de aracınız olacak. Mutluluğa sabırla yavaş yavaş ilerleyip bu oyunu bitireceksiniz. Hayat boyu güzel bir eş, güzel bir iş ve sevgi pıtırıcıklarını kazanmış olacaksınız...

Temmuz 2007

SUSTU İSYANLARIM, AĞLADI ÇARESİZLİĞİM

Hayaller insanın hayata, bir nebze de olsa tutunmasını sağlar. Hiç kimse diyebilir mi ki, "Ben hayatımda hiç bir zaman hayal kurmadım." diye. Ya da hayatta en azından bir kişi "keşke şöyle olsaydı" diye bir iç geçirmiştir değil mi? Yahut olumsuzluklara isyan edip "neden ben" diye haykırmıştır kara geceye, asi geleceğe. Umutsuzca, çaresizce. Haykırdıkça bir şeylerin değişmeyeceğini bile bile. Bunu yaparak bazı sonuçların değişmeyeceğini bildiğimiz halde, bir zaman sonra, keşke dememek için kendimizi rahatlatmak, vicdanımızı özgür bırakmak içindir tüm haykırıışlarımız.

Hayallerle büyür içimizdeki çocuk, hayallerle yetişir masum ümitler, hayallerle ölür içimizde yaşattığımız büyük aşklar, sevgiler. Hayal, bizi hayata bağlayan tek Gerçektir.

Yıllarca ümitsiz aşkları, umutsuz sevgileri yazdım. Yıllarca ezilen masum yürekleri, kırılan kalpleri, mahvolan gelecekleri yazdım. Ben yazdıkça sustu isyanlarım, ağladı çaresizliğim. Yazdığım çoğu yazıda hayallerimde yaşattığım bir sevgiliyi yazdım. Ona nasıl âşık olduğumu, ona nasıl vurduğumu, onu ne çok sevdiğimi. Hayalimde de olsa sevgilimin olduğuna mutluydum. Çünkü ben istedikçe yaşıyordu o hayallerimde. Ben istedikçe nazlanıyor, ben istedikçe gülüyordu neşeyele hayata.

Artık hayallerimde oluşturduğum, hayallerimde yaşattığım karakterde ve bir o kadar da güzellikte birini görmüştüm günler önce. Tamda hayallerimde anlattığım o ulaşılmaz sevgiliyi anlatıyordu gördüğüm mucize. Gerçekten de mucize gibiydi, sanki çok önce den beri tanışıyordum ben onla. Hayallerim aracılığıyla. Onu gördüğüm an beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Yalnızlığımın içinden bakmıştım ona ilk olarak. Neredeyse bütün hayatım boyunca yaşadığım en büyük mutluluktan onunla tanışmış olmam.

O an gözlerinin içine bakıyordum ve ondan sonra hiç bir şey hatırlamıyorum. Bir ara bulutların üzerinde koştüğümü bile hissettim, o an gözlerinde mutlu geleceği gördüm neredeyse. 18 yıl olmuştu arayışlarım. 18 yıl olmuştu hasretle mutlu olmayı beklediğim zaman.

Seni bulduğum için şükretmişim Allah'ıma. Artık hayallerimde ki gibi bir boşluk olmayacaktı hayatımda. Artık yazılarım daha da mutlu, daha da umutlu olacaktı. Çünkü gerçeği bulmuştum, çünkü seni bulmuştum. Yazılarımda artık seni yazacaktım, sadece seni yazıyorum artık. Hayalimdeki kişi de ulaşılmazdı; bana hiç bir zaman yaklaşmazdı, sende ulaşılmazsın. Ben bir adım attığımda sen iki adımla kaçıyordun.

Hayallerimde de biliyordum o kişinin beni istemeyeceğini, sende de biliyorum beni istemeyeceğini. Çünkü benim gibi insanların kaderi budur. Hep bir bekleyiş, masum duygular, hayatı tam yakaladım, doğru kişiyi tam buldum derken tekrar kaybediş.

Sana bir kere bakmak bütün dünyalara bedeldir benim için. Deseler ki sana her istediğini vereceğiz ama ben yine senin o masum ve derin gözlerine bakmak isterim.

Çünkü beni para pul değil sen mutlu ediyorsun. Senin varlığın bile yetiyor bana, senin adını duyduğumda bile mutlu olmamı sağlıyorsun. Diyeceksin ki zamanla geçer; bu senin yaptığın çok büyük bir aptallık. Onu da biliyorum aptallık olduğunu ama Aşk en büyük aptallık değil midir zaten?

Seninle benim bir arada olma ihtimalimizin bile olmayacağını da biliyorum, senin beni istemediğini de biliyorum. Ben her şeyin farkındayım ama şunu da sen bil ben seni istiyorum, kalbim seni istiyor ben ona söz geçiremiyorum ki. Yine ezilen bu masum kalbim olacak, yine acı çeken bu yüreğim olacak ama her zaman hayallerim için mücadele ederim. Sonucunun mutlu son olmayacağını biliyorum ama en azından Keşke demeyeceğim yıllar sonra. Bunu bilmek bana mutluluk veriyor. İyi ki karsıma çıktın, artık olacaksın bütün umutlarım, bütün ümitlerim...

Bir yandan da düşünüyorum keşke hiç tanışmamış olsaydık sen benim varlığımı bile bilmeden ben seni seviyor olsaydım. Bekliyor olsaydım daha mı iyi olacaktı ki? Hep böyle olmuştu hayatımda, hep bir bekleyiş, haberi olmadan. O zaman hayallerimde ki kişilerden farksız olurdu, sana bunları söylemeseydim. Eskisi gibi sen yüreğimde acısı kalan bir ask kırıntısı olarak kalacaktın...

Senin bilmeni istedim her ne kadar senin için bunların hiç biri umurunda olmasa da, bilmeni istedim. Sen ne yapsan da, ne desende bu kalp yıllarca aradığı aşkını bir kere buldu kolay kolay bırakmaz bence. Aslında ne diyeceğın de belli, dedin de hatta olmaz, olamaz, hiçbir zaman da olmayacak diye. Sen de haklısın önemli olan bu hayatta yakışıklılık değil mi, her şey karizma değil mi? Her şey zengin olup, pahalı şeyler giyip, artist gibi takılmakta değil mi? Duyguların, masum Aşkların hiç bir önemi yok nasıl olsa...

SUSKUN ÂŞIK

Bir sor bakalım neler çekti bu kalp
Sustuğuma bakma yoruldu artık
Yürüdü yollarına dur durak bilmeden
Sevdi delicesine kimseyi dinlemeden

Bir sor bakalım neler harcadı sana
Bir sor bakalım neler çıktı yoluna

Engeller mi dersin?
Sonsuz oklar mı?
Nehirler mi dersin?
Susuz yollar mı?

Suskun yüreğim kızgın sana
Kırgın yüreğim ağlıyor hâlâ
Ben suskun âşık sessiz gecelerde
Kırık kalbimle beklerim senelerce...

Nisan 2009

ZAMANSIZ AYRILIK

Mevsim sonbahardı. O gün bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyordu. Sararan yapraklar, yerdeki yağmur suları ile bütünleşerek dans ediyordu sanki.

Genç kız hayatını karartan haberi o yağmurlu günde öğrenmişti. Sonsuzluğa giden gemiye binecek ve asla geri dönmek üzere gidecekti. Arkadaşından bir mendil, birkaç damla gözyaşı akacaktı belki, bunların hepsi gözlerinin önünden geçti bir an. Bunlar kaldırılamayacak yükler değil miydi? Daha hayatının baharındaydı, yaşayacağı çok şey vardı. Sevecekti sevilecekti gerçekleştirmeyi umduğu hayalleri vardı. Şimdi bunların hepsi suya mı düşecekti?

Artık hayattan bir beklentisi yoktu, geleceğe dair planları, umutlar yoktu. Günden güne ağırları artıyor. Yediği hiç bir şeyin tadını alamıyordu. Sadece birkaç gün içinde çökmüş, gözleri ise sönmüş bir volkandı sanki ve artık dayanılmaz acılar çekiyordu.

Bir an için düşündü, artık bu ağırları çekmek zorunda değildi. Elinde sonunda o sonsuzluk gemisine binecekti. Erken ya da geç onun için bir şey ifade etmiyordu. Beklemeyecekti Azrail' in kapısını çalmasını. Kendi canını kendisi alacaktı. Yine yağmurluydu hava, hiç kimseye bir şey söylemeden evden çıktı.

Artık zaman daralmıştı. Deniz kıyısına geldiğinde yağmur hızını iyice arttırmıştı. Yağmur damlaları adeta saçının dalgalarıyla bütünleşmişti. Karalıydı, atlayacaktı. Gözü hiçbir şeyi görmüyordu. Yaşamından, hayatından, tüm güzelliklerden vazgeçmeye hazırdı. Son defa o yağmurlu havayı çekti içine. Tam atlayacaktı ki onu gördü. Hayatında hiç yaşamadığı bir şeydi bu. Beyninde fırtınalar koptu. Neye uğradığını şaşırılmıştı. Nereden çıkmıştı bu adam.

Genç adam bilmeden kızın hayatını kurtarmıştı. Artık yaşamak için bir sebebi vardı. Eve dönmedi. Yağan yağmur ve denize vuran ay ışığı ona eşlik ediyordu. Bütün bir gece bir bankta oturdu ve sadece onu düşündü. Belki de onu bir daha göremeyecekti. Umutsuzluğu geri dönmüştü.

Sabahın ilk ışıklarıyla oturduğu yerden doğruldu. Uzun zamandır bu kadar acıktığını hissetmemişti. Küçük ama bir o kadarda sıcak bir kahve de oturdu. Sıcak bir kahve söyledi kendisine. Kahvesini yudumlarken kapı açıldı ve o girdi içeri. Kahve çok kalabalık, oturacak yer yoktu, genç kızın oturduğu masa dışında. Genç adam izin aldı ve oturdu. O da kendine sıcak bir kahve söyledi. Farkına varmadan ikisi de âşık olmuştu. Fakat bu imkânsızdı, kız bunu biliyordu. Zaman su gibi akıp gitmişti. Kahve tenhalaşmıştı ama onlar hala konuşuyorlardı. Kahve artık kapanacaktı. Konuşmaları garsonun uyarısıyla kesildi dışarı çıktılar. Şiddetli yağmur, tane olarak yere düşüyordu. Ayrılma vakti gelmişti. Bir sağa biri sola doğru gitti. Yollar ne kadarda tersti. Ama Bu görüşme son olmadı.

Günlerden bir gün yağmurlu hava yerini güneşe bırakmıştı. Bankta oturmuş gelecek planları yapıyorlardı. Genç adamın hiç bir şeyden haberi yoktu. Genç kız için bugün sondu. Gözleri bir daha

açılmamak üzere hayata yaşama ve sevdiğine kapandı.

Genç kız artık yoktu. Herkesten sır gibi sakladığı hastalığı masalın sonunu getirmişti. Genç adam bir süre sonra kızın çok sessiz ve sabit olduğunun farkına vardı. Kıza baktığında her şey bitmişti. Elini kızın omzundan çektiğinde kız yere yığıldı. Ve avuçlarından bir kâğıt parçası yere düştü. Genç kız bugün öleceğini biliyordu.

Hazırlıklıydı, sevgisini bir küçük kâğıtla birleştirmişti. O küçük notta anlamı çok büyük olan bir söz yazıyordu. Herkesin söylemeye cesaret edemediği bir söz. Genç adam gözyaşları içinde okudu. Notta "Seni Seviyorum" sözü yazılıydı.

Günlerden sonra genç adam her şeyi kızın ailesinde öğrenmişti. Keşke onu daha önce tanısaydı. Genç adam artık bir mezarla avutuyordu kendini. Ve sevgisini o mezara haykırıyordu.

Benden uzakta da olsan bende "Seni Seviyorum"

Mart 2007

CESARETİM YOK ARTIK

Cesaretim yok artık aşka. Daha sonra ne olacağından korktuğum için sevmek istemiyorum, kendimi kısıtlıyorum. O yüzden de çok âşık oluyorum ve âşık olduğum herkesi de çok güzel ve ulaşılmaz seçiyorum. Bir nebze kendimi kandırıyorum. Çünkü beni kabul etmeyeceğini biliyorum zaten.

Mantığım bunu biliyor ama kalbimi kandırıyor. Çünkü her insanda bir duygu olur ya, hani sevmek ve sevilmek ister ya, hani biri de beni düşünüyor der ya yani ilgi görmek ister ya, aile veya arkadaşlarından başka. İşte bu boşluğu doldurmak için mantığım olmayacak kişileri seçiyor ve o yıllarca mutlu olmayı bekleyen, masum duyguları olan kalbimin önüne sürüyor. O saf ve temiz kalbimde belki şimdi olacak ümidiyle tekrar bağlanıyor. Böylede olmak zorunda, ta ki doğru kişinin gelip beni bulacağı güne kadar...

Uzun uzun bekleyişler, güzel güzel hayaller ve masum umutlarla geçiyor bütün zamanım. Yeri geliyor ağlıyorum bulutlara, yeri geliyor haykırıyorum kara toprağa, yeri geliyor yalvarıyorum Allah'ıma. Yaptığım tek şey her an onu düşünmek oluyor.

Göl kenarına gidip durduğumda esen soğuk rüzgârın yüzüme her vuruşunda, dalgaların kıyıya doğru bir hışımla gelip karaya vurduğu her an ben onu düşünüyorum. Her nefes alışımda, her hareketimde, her anımla onu düşünüyorum. Çünkü ben onu her şeyden çok seviyorum ve istiyorum. Onun hiç bir zaman benim olmayacağını bilerek...

Her şey zamanla geçer diyorlardı da inanmıyordum. Gerçekten de zaman öyle iyi bir şey ki tüm dertleri unutturup, düzeltiyor. En son âşık olduğum kişiyi unuttum bile, en son yere düşüp dizimi kanattığım günü de unuttum, en son kötü not aldığım dersi de unuttum. İş yerinde benim canımı sıkan son patronumu bile unuttum. Unutmak zorundayım aslında, çünkü âşık olacağım yeni biri çıkacak karşıma, çünkü iyi not alacağım daha birçok dersler olacak ve sonunda bende bir gün patron olacağım. Kaybettiklerimle vakit harcayamam ben, kazanacağım o kadar çok şey varken.

Geçmişime bakıp yıllarca ağlamaktansa, yıllarca kendimi suçlayıp keşkelere başlamaktansa yeni bir yol çizip tekrar tekrar sil baştan başlamayı tercih ederim. Her başlangıçta hatalarım daha da azalacak. Her başlangıçta daha da tecrübeli ve güçlü olacağım. Ve sonunda ben de kazanacağım bu oyunu. Madem hayat böyle oynuyor. Hadi bakalım hodri meydan. Ama hayat bir şeyi unutuyor bende sınırsız jeton ve bitmeyen hayaller var...

Ocak 2009

YOKSUN Kİ

Yoksun Şimdi yanımnda
Her yer karanlık oldu inan bana
Seni seviyorum ne olur anla
Benim için zelsin unutma

Şimdi yağmur yağıyor ikimizin de zerine
Bu soğuk gecede
Gözlerim seni arıyor
Şimdi yanımnda olsan
Seni sarıp seni pp koklasam
Ellerini tutsam bir daha bırakmasam

Oysa ne çok ağladım,
Bir gözyaşı dökmekten
Kaç seni kaybettim,
Bir beni yitirmeden...

Őubat 2009

ARTIK HER ŞEY SENİN ELİNDE

Yazın bitiŐi, sonbaharın da başlangıç günlerinden birisiydi. Yine üzerimde dolaŐan yalnızlığın ağır yüküyle senin ellerine geldim. İçimde dolaŐan hüznü, yalnızlığı ve son kalan sevinç kırıntılarını senle paylaşmak istiyorum yine.

Uzun zamandır ağlayan gözlerimin yavaş yavaş kızardığını hissediyorum. AlıŐmak zorunda olduğum ve alıŐmaya baŐladıđım yalnızlığıma bir kişi daha eklenmemeliydi. Dünyaya gelirken aldığım bilet tek kiŐilikti ve birine daha gerek olmamalıydı. Ama neden hissediyorum içimde o derin susamıŐlıđı ve özlemi? Biliyorum daha önceki gibi bir hayatım olmayacak? Hatırlıyor musun o günkü mutluluğumu ve kalbimdeki hırçınlığın kalkmasını?

Seni özledim diyorum sana. Dinliyorsun sadece ve susuyorsun bir nebze. Ne kadar ihtiyacım var bir gülüŐüne. Ama neden buruksun bu kadar sen de. Karanlıklar üzerine çökmüş, hala senin bir parçan olan yosunlar bir tarafta bekliyor. Ne güzel onlar hala senin bir parçan bırakmamıŐlar seni...

Yürüyorum akşam sahilde. Kendi kendime şarkılar mırıldanıyorum. Elveda demek çok zor diye düşünüyorum. Özlemek gibi bir zehir canımı acıtacak biliyorum ama bu zehirden uzak duramıyorum. Sanki koşar adım yaklaşıyorum. Nefesini duyuyorum. Nasıl derim, ışıklı şehir sana elveda. Ve nasıl gözlerinden uzaklaşacağımı söylerim.

Denize bakıyorum. Sonsuz. Büyüleyici. Nasıl oluyor da uzaklar bu kadar cazipken ben nefretlerdeyim. Sana gelmek isterdim, bir nefes suyla kaybolmak isterdim. Hayallerini kurduğum kocaman dünyada, bir dört yapraklı yonca hayal ederdim. Mutlu olacaktım ya. O zaman var mıydı bu hayallerde uzaklarda olmak. Mehtaba bakıyorum ve derin bir iç çekiyorum. Sanırım ben dayanamıyorum, boğuluyorum. Uzaklara gidiyorum. Sen yoksun ve son sözümü söylüyorum: Hoşça kal Hüzün Şehrim, Hoşça kal sevgi selim.

Fazla düşünceliyim bu günlerde. Nedeninin sen olmasından korkuyorum. Uzaktasın bazen çok uzakta ve bazen de kendi nefesim kadar yakınımda. Sana dokunmak hem çok kolay hem çok zor. Gözlerinin dahi bana baktığını bildiğim takdirde şüphelerim var. Sanki bana her ters davranman beni öfkeliendiriyorken biraz da seni tanımamı sağlıyor, daha iyi tanımamı. Üzgün olduğum konuları sıralıyorum kafamda ve senin için yapabileceklerimi.

Susmak ve bir daha da konuşmamak istiyorum. Tanrım bu kız beni ne kadar da bağıladı kendine böyle. Bir buğulu camın arkasında duruyor o ve ben sadece ona bakıyorum çok uzaklardan. Bir ses gelse kulağıma, sevincim çığlık oluyor. Senden gelen en ufak bir merhaba ya da sevgiye dair ufak bir hatıra

kocaman oluveriyor. Senin haberin olmuyor hiçbir şeyden. Sana yakın olamam belki senin için sorun,.

Senin sıradan ama bir o kadar müthiş gelen güzelliğinde derinlerde kaybolmak ve hep oralarda bir yerlerde kalbinin ta derinlerinde yaşamak. Sorun da bu aslında değil mi? Korkmak. Çılgınca sevmek ve bir daha vazgeçememek korkulan bu değil mi? Sende korkuyorsun bu duygudan bende ve yine diğer bir sorun var ki, korkularımızı dahi birbirimize ifade edemeyecek kadar korkuyoruz, saklanıyoruz surlar ardına.

Artık ben hoşça kal demek istemiyorum bıkana ve ölene kadar. Ben her şeyi yaptım diyorum son satırlarımda ve bırakıyorum yine bu kelimelerimi burada.

Ve artık her şey senin elinde...

Ağustos 2008

VE SEN ELLERİMİ BIRAKIP GİDİYORSUN

Gün bitiyor ve sen ellerimi bırakıp gidiyorsun. Sonsuza kadar sürecektir bir kâbusun başlangıcına ve en sevdiğim rüyanın bitimine neden olan bu gün batımından nefret ediyorum. Severdim aslında akşamı, gün batarken izlemeyi. Yanımda sen, ellerin ellerimde ve sadece biz bize olurduk. Sanırım gün batımından nefret etmeme sebep olan da sen oldun. Senin zamansız gidişin ve benim sessiz çığlıklarda boğulmam.

Biliyorum sende beni benim seni sevdiğim kadar seviyorsun. Ama her şey bu noktada kesiliyor. Aramızda ne kadar çok ve ne kadar az şey var farkında mısın? Aramızdaki tek sebep lanet olası güven ama bu öyle bir şey ki aslında bütün sorunların kaynağı olarak en büyük sorun olarak aramızda. Hiç söyleyemedik aslında birbirimize. Hiç söyleyemedik ki seni seviyorum diye, gitme bugünde kal yanımda sensiz olamıyorum diye diyemedik. Her şeye car car konuşan dilimiz neden sustu en gerekli zamanda. İtiraf edemedim hiç bir zaman sana. Sustum içime attım. Biliyorum artık bir önemi yok, sen yoksun, kalbin yok, sen benim değilsin. O gün batımında sen, sen olmaktan vazgeçtin. Bende senden vazgeçtim.

Bir gün senle karşılaşacağız. Birbirini özlemiş iki iyi arkadaş numarası yapacağız. Samimi olmadan tokalaşacağız. Gözlerimize çaktırmadan bakacağız. Susacağız bir müddet. Sen benim konuşmamı bekleyeceksin bende senden aynı şeyi beklerken. Aslında söylemek istediklerimizi söylesek ne olacak diye düşüneceğiz. Ama her şey o kadar geride kalmış ve bitmiş olacak ki korkacağız. Özlemler ve büyük bir arzuyla birbirimize sarılmak isteyeceğiz ama ilk adımı birbirimizden bekleyeceğiz. Sonra birbirimizi unuttuğumuza yönelik aptalca gereksiz palavralar atacağız.

Açık açık olmasa da seni unuttum diyeceğiz güya ama içimizdeki yangın bitmeyecek. Sonra vakit dolacak. Aslında hiç ayrılmak istemeyeceğiz. Ama kader demek zorunda kalacağız. Son kez tokalaşıp hoşça kal diyerek uzaklaşacağız. İkimizde arkaya dönüp bakacağız. Son kez. Bir daha benim olmayacaksın asla diye içimizden geçirerek. Dönüp devam edeceğiz yolumuza kafamızda soru işaretleri ve acıyla sevinç karışımı bir tatla. Yürüyeceğiz. Uzaklaşacağız. Ve hıçkırık hıçkırık ağlayacağız. Birbirimize söylemek isteyip de söyleyemediklerimizle ve aslında söylemememiz gereken ama söylediğimiz aptalca unuttum palavralarıyla yapayalnız kalacağız...

Haziran 2006

SEVİYORUM

Seviyorum seni
Çok seviyorum
Her an aklımda
Her dem düşlerimde
Her zaman kalbimdesin
Unutamıyorum seni
Çıkartamıyorum kalbimden
Sen kalbimdeyken
O yalanı her çıkarmak istediğim de
İçim kanadı
Canım acıdı
Parçalanırcasına tükendim
Çıkartmayı bırak oynatamadım bile yerinden
Çünkü kalbimde en diptesin
Bu acı bitsin yeter
Seni görmemem için bu diyardan gitmem mi
gerekıyor?
Ben kendimden gittim zaten
Ben düşlerim de bittim zaten
Gitme diyemedim...

Temmuz 2009

TAŞI DELEN SUYUN ŞİDDETİ DEĞİL SÜREKLİLİĞİDİR

“ İnsan Nasıl Düşünürse öyle Hisseder ”

Kitabın başarından beri hep umutsuzlukları ve isyanları yazdığımı fark etmişsinizdir. Artık sonlara geliyoruz. Her güzel şey gibi bu kitapta bitecek elbet. Ama şunu unutmamanızı isterim. Aslında bütün bu acıları yaşamamanın bir güzelliği var. Bu acıları yaşadığımız, tecrübe edindiğimiz için bir daha yaşamayacağız. Bunu bilmek bile bir mutluluktur değil mi? Ve onca acı ve yaşanan olaylar insana biraz olsun hayatı anlama fırsatı veriyor. Ve alın size hayata dair püf noktalar ve hayatın acımasız gerçekleri...

Hayal kurmak geleceğimize yatırım yapmak gibidir. Hayal bir projede ki plan gibidir. Hayatta keşkelerimiz de olmuştur çoğu zaman. Olması da normaldir zaten. Çünkü keşkelerimiz bizi doğruya ulaştıracak. Ve bir de klasikleşmiş bir laf vardır hani 'Hatasız Kul Olmaz' diye. Kimse hayatta isteyerek yanlış yapıp keşke demez. İşte tecrübe böyle kazanılır. Tecrübe dediğimiz şey, yaptığımız hatalar değil midir? Onlardan ders almak, bir daha yapmamak değil midir?

Mutsuzluğun bir hastalık olduğunu artık hemen hemen herkes biliyor sanırım. Umutsuzluk, acı, mutsuzluk gibi terimlerin insan psikolojisinin etkisi sonucu oluşan bir duygu olduğunu biliyor muydunuz? Kendimizi öyle düşünüyoruz ve öyle hissediyoruz.” İnsan nasıl düşünürse, öyle hissedermiş.” Bilimsel olarak da kanıtlanan bu hipotezi doğrulayan çok örnek vardır aslında çevremizde. Kendi hayatımıza isyan etmekten başımızı kaldırıp bir çevremize baksak, bütün herkesin böyle yaptığını anlayacağız. Başını kaldıran birkaç insan var elbet. Cem Yılmaz örneğin, ya da Ata Demirer ya da Arda Turan, Sezen Aksu’da olabilir...

Biraz olsun tebessüm ettiyseniz ne mutlu bana. Demek istediğim bu insanların bizden ne farkı var. Onlar doğduğunda zirvede mi doğdular? Peki, oralara gelmek için ne yaptılar? Sadece güldüler ve güldürdüler. Hayatta gülmek kadar güzel bir şey var mı ya. Siz bir olay karşısında üzülürseniz, düşmanlarınız mutlu olur. Siz üzülükçe sizi yıkılmış görüp daha da saldırırlar. Onlara bu şansı vermeyin. Kötü bir şey mi oldu, gülün geçin. Olacağı varmış oldu diyin, Hayırlısı böyleymiş diyin, daha yaşımla genç bir daha ki sefere inşallah olur diyin. Siz bunları dedikçe düşmanlarınız yıkılır, onlar kaybeder siz değil.

Gülmek, eğlenmek varken neden kendimizi mutsuz olmaya şartlandırıyoruz. Biz kendimizi mutsuz yapsak da o olay değişmeyecek, mutsuz yapmasak da. O yüzden geçmiş hiçbir şey için üzölmeye gerek yok. Üzölecekseniz geleceğiniz için üzöln, onca zamanı boşa harcadığınız için üzöln. Hatta üzölmeyin be. Dünyada hiçbir şey sizin gözünüzden akacak tek bir damla yaş kadar değerli olamaz ya. Bunu hissedin artık. Hiçbir şey için Geç değildir. Zararın neresinden dönerseniz kârdır.

Kendimize güvenmek. En önemli konulardan birisidir. Çoğu insan kendini küçük görüp, bir adım atamaz hayata. Hatta kendini sevmeyen bile vardır aranızda. Böyle saçma şeyler olabilir mi yahu. Kendini neden küçük görüyorsun ki.

Herkes de olan şeyler sende de var, yeter ki bunları ortaya çıkar. Tek başına bu yönlerini ortaya çıkaramıyorsan haydi birlikte yapalım bunu...

Sevgili - Aşk meselesine gelecek olursak ki, en büyük kendimize güvensizlik burada başlıyor önce bu sorunu çözmemiz gerek. "Ben ona karşı bir şey hissediyorum, hoşlanıyorum ama söyleyemiyorum." "Utaniyorum." Ya da "Korkuyorum bana kötü bir şey demesinden." "O çok güzel bana bakmaz ki." "Beni fark etmiyor bile. Takmıyor." Cümlelerinden herhangi birisini düşünüyorsanız ya da tam beni anlatıyor diyorsanız şimdi buraya iyi odaklanın ve görün sizde ki cevheri...

"Ben ona karşı bir şey hissediyorum, hoşlanıyorum" dediğiniz an başlamıştır sizin savaşınız. Utanmak dünyanın en güzel olgularından biridir. Ağır başlılığı gösterir. Ama yeteri kadar utangaçlık iyidir, fazlası zarardır. Gidip biriyle konuşmaktan neden utaniyorsun ki. Oda senin benim gibi bir insan. Bulunmaz Hint kumaşı da değil. Biraz cesaret edip konuşmaya başladığınızda göreceksiniz ki gerisi gelecek. Örneğin; kızlar nazlı olur bunu bilmeyenimiz yok ve onların adım atması çok nadir olur. Peki, bunu bile bile neyi bekliyoruz, bir mucizenin gerçekleşmesini mi? Kusura bakmayın ama böyle mucizeler anca filmlerde olur. Biz gidip konuşmadıkça kimse gelip konuşmaz, biz adım atmadıkça kimse adım atmaz.. Peki birde olayı kızlar açısından düşünersek, siz kızlar mutluluğunuzu ayağınıza mı bekliyorsunuz? Siz mutluluğunuz için gidip konuşsanız emin olun kimsenin canı yanmaz. Ve karşı tarafa da cesaret vermiş olursunuz...

“Bana kötü bir şey demesinden korkuyorum” ise bütün derdin. Şunu soruyorum sana. Bir lafla yıkılacak insan mısın sen? Gittin selamını verdin konuşmaya başladın, en kötü ne diyebilir ki sana? İki ihtimal var ya pozitif ya negatif. Yani yüzde elli şansın var.

Sonsuza dek mutlu olma şansın var ya. Kötü bir şey derken ne demesinden korkuyorsun ki. En kötü ‘Konuşmak istemiyorum’ derler. Çocukluğu birakalım artık ya. Kaçınıcı yüzyılda yaşıyoruz. Konuşmak istemiyorum demeye mi yıkılacaksın, İntihar edeceksin? Kimse kimseye nedensiz hakaret etmez. Hakaret etmesinden mi korkuyorsun. Bu da saçma, tanımadığın birine sırf senle tanışmak istiyor diye kaç kişi hakaret ediyor bir düşün? Bu ön yargıları yenip bir konuşmaya başlasan zaten göreceksin ne kadar kolay olduğunu. Bu haline güleceksin daha sonra. Keşke çocukluk yapmayıp daha önce konuşsaydım diyeceksin.

“O çok güzel/yakışıklı bana bakmaz ki” ye gelecek olursak bunu düşünme bile. Makyaj yapıp, saçlarını yaptırıp, son moda bir kıyafet giyiyor diye senden üstün olduğunu mu sanıyor yoksa. Senin onda olmayan ve hiçbir zamanda olamayacak doğallığın var bunu unutma. Doğalsın ya da gerektiği kadar süslüsün bu yeter. Aslında süslü dememeliyiz bakımlı desek daha doğru olur. Sen bakımlısın. Ondan neyin eksik, hiçbir şeyin hatta fazlan bile var ama sen hala fark edemiyorsun. Ya da onla konuşanlardan neyin eksik? Bunu anla artık ya. Sen paha biçilmezsin. Bu hayatta senden bir tane daha yok. Sen doğuştan farklısın zaten. Senin bütün özelliklerini taşıyan, senle aynı anda doğan kimse yok bu hayatta.

Kime sorsanız bir derdi vardır. Dinlerseniz sabahlara kadar anlatan bile çıkar. Siz içinizden

geçirirsiniz 'Adama bak be ufacık şeyi dert etmiş.' Diye. Bunu demekle haklısınız çünkü kimsenin abartılacak bir derdi yoktur sağlık dışında. Allah herkese sağlık ve sıhhat versin. Şimdi abarttığımız dertlerimize dönecek olursak örneğin ne olabilir; para, pul, sevgili, yalnızlık, zayıf bir karne, düşük notlar, ayakkabı ve ya elbiselerinizin eski oluşu ve en büyük dert olan kendimiz. Şimdi sırayla bu dertleri bir masaya yatıralım ve tartışalım bakalım ne sonuç çıkacak.

Paramız yok; Paradan kastımız zenginliğimiz sanırım. Fakir olduğumuzu iddia ederiz. Her zaman daha çok kazanmak isteriz. Daha iyi, daha çok şey almak isteriz. Peki, size soruyorum; Öğlen ve akşam yemeklerinde eve karnımız doyacak kadar ekmek gelebiliyorsa, bir oda bile olsa bizi yağmurdan, rüzgârdan ve ya kardan koruyan üstü kapalı bir evde oturuyorsak, ayakkabımız en kötüsünden de olsa ayağımızı yere temasından koruyorsa, elbiselerimiz son moda değil ama yırtık değilse sizce bu aile fakir midir?

Şimdi kendimizi düşünürsek sabah, öğle, akşam yemeklerini türlü türlü farklı farklı 2-3 çeşit olarak tüketiyoruz ama Fakiriz öylemi. Apartman dairesinde ya da müstakil rahat geniş, her bireye bir oda düşecek kadar büyük bir evde oturuyoruz ama Fakiriz öylemi... Ayakkabımız Adidas ve ya Nike ama üstü biraz zedelendi ve ya ipi koptu ya da yazısı silindi ama Fakiriz öylemi...

Sadece 5 tane tişörtümüz ve sadece 3 pantolonumuz ve sadece 4 gömüğümüz var ve sadece 1 takım elbisemiz var ama Fakiriz öylemi... Peki, daha neyimizin olmasını istiyoruz affedersiniz ama Allahtan belamızı mı istiyoruz. Azla mutlu olmayı, elimizdekilerle mutlu olmayı bilmiyoruz sorunumuz bu işte. Bir gün Allah göstermesin bu imkânlarımız elimizden gittiğinde bu günleri çok ararız. Keşke

eskisi gibi olsak bir daha hiçbir şey istemeyiz. Diyenleri duymuşsunuzdur haberlerde. Peki, bunlardan ibret almak yerine hala ne diye "Bizim hiçbir şeyimiz yok, fakiriz" diye yakınıyoruz ki anlamıyorum.

Sevgilim yok; Geldik dünyanın en büyük derdine. Ya arkadaşlar sevgili ne demek? Sevgi taşıyan, sevgi duyan demek değil midir? Bir düşünürsek bizi hayatta kimse sevmiyor mu? Bakın en kötü ihtimal 10 kişi çıkartırım şimdi. Anne, baba, ağabeyi, abla, kuzen, yeğen, amca, dayı, yenge, teyze, anneanne, babaanne, öğretmenlerin, arkadaşların vb. bunlar yeterli değil mi acaba?

Bunlar senin en zor zamanında yanında olmazlar mı? Onlar, sen onlara ne yapsan da yine de seni severler. Ama sen onların bu sevgisini yanlış anlarsın. Hangi sevgili ona birkaç yanlış yaptığında hata yaptığında yanında durur.

Hani sevgili sen ona bağırdığında dövdiğünde senin yanında durur. Ama aile öyle değildir, aile sana kıyamadığı için başına bir dert gelmesin diye dışarı gitmene izin vermezler, sen bunu yasak olarak algıyorsun. Ve onlara kızarsın. Ağabeyin/ablan seni kötü arkadaşlardan korur beklide döver ama sen ona kızarsın belki de söversin bile. Ama o senin iyiliğini düşünmüştür. Çünkü o bu yollardan geçmiştir ve neyin ne olacağını az buçuk öğrenmiştir. O hayata senden önce gelmiştir bunu unutma. Onun tecrübelerini bir yasak olarak algılama hiç bir zaman. Hangi anne, baba, abla, ağabey, öğretmen, hala vb. sizin kötülüğünüzü ister bir düşünün. Hangi akraba, hangi arkadaş sizin üzülmenizi ister. Onlar her zaman size yardımcı olmaya çalışırlar ama size bazı şeyler zor geldiğinden kaçarsınız ve kızarsınız ya da anlamak istemezsiniz söyleneni.

Sizi seven insan çoktur o yüzden bir sevgiliye ihtiyaç yoktur. Zamanı gelince evleneceksiniz zaten neden daha önceden bu zevki tadasınız ki. Her şeyi evlenince denesiniz daha güzel, daha mutlu olmaz mı? Önünüzde uzun yıllar olacak karınızla/kocanızla. Bazı şeyleri önceden lise - üniversitede yaşayanların evlenince yaşayacak bir şeyleri kalmıyor ve boşanıyorlar. Böylesi daha mı iyi? Hiç sevgilim yok diye üzülmeysin, çünkü sizi seven insan çok sadece bunu siz göremiyorsunuz. Çok fazla uğraşmayın, en iyi şeyler hiç ummadığınız zamanda olur. Sevgiliyi aşkı evliliğe saklayın...

Derslerim zayıf; Çalışmazsan zayıf olur tabi. Dersleri iyi olan, nasıl iyi not alıyor sence. Zekilik, akıllılık bir yerde bitiyor. İşin %90'ı çalışmaktır. Bunu yıllarca anlamıyoruz.

Sosyal hayat daha cazip geliyor, dersi minimum olarak çalışıyoruz. Ona da çalışmak denmez zaten, hoca ödev veriyor, yapman gereken bir şey zaten. Yapıyorsun ödevi sonra buna çalıştım diyorsun. Sadece ödev yapmak çalışmak mı?

24 saatin, 7 saati uyku için yeterlidir, 2 saati yemek yersen, 1 saat tuvalet ihtiyacı, 3 saat dinlendin diyelim, 6 saatte okul, 1 saat ulaşım geriye ne kalır en kötü ihtimalle toplam günde 4 saat. Peki, hangi birimiz 4 saat aralıksız, ödev harici çalışıyoruz? Size soruyorum, her gün aralıksız 4 saat tekrar yapıp, ders çalışan bir insanın dersleri zayıf olabilir mi? Sadece biraz sabredeceğiz ve televizyon-bilgisayar keyfimizden fedakârlık edeceğiz o kadar. Her gün 4 saat çalışan yok mu var tabi. Einstein... Einstein her gün 3 saat çalışmış çok değil bakın 3 saat aralıksız. Peki, onu başarılı kılan neydi? Her gün çalışmış olmasıydı, sürekliliğiydi. Bir atasözü vardır bilmem hatırlar mısınız?

“Taşı delen suyun şiddeti değil, sürekliliğidir.”

Dertlerimiz ne kadar da büyükmüş değil mi? Paramız yok, her şeyimiz var ama fakiriz. Sevgilimiz yok yalnızız ama ailemiz ve arkadaşlarımız bizi çok seviyor. Derslerimiz zayıf, başarısızız ama bütün dizileri ve filmleri kaçırmadan saatlerce izliyoruz. !!?!!

Elimizdekilerim kıymetini bilmeliyiz artık. İlla kaybedince mi aklımız başımıza gelecek ya. “Her şeye sahip olmak isteyen, elindekini de kaybeder.” Hayatta tek bir hedef belirleyin, hayalleriniz olsun ama tek geleceğiniz olacak bunu unutmayın.

Artık mutsuz, umutsuz olmak için bir bahanemiz yok sanırım. Kendimize çeki düzen verip hayata 4 elle sarılmamız gerekir. Kolay hiçbir şey yoktur bu hayatta. O yüzden her bir zorluk görünce hemen moral bozup kaçmayalım, pes etmeyelim. Bir boksör nasıl şampiyon olur.

Zamanında yediği yumruklar sayesinde. Hayatta bize yumruk atar çoğu zaman ama bunu bir sonuç olarak değil bir başlangıç olarak görürsek bu hayatta kazanırız. Bizi öldürmeyen acı, bizi güçlendirmeli. Felsefeniz hep bu olsun. O zaman mutlu, zengin ve huzurlu oluruz.

Yeter ki her zaman pozitif olalım, elimizdekilerin kıymetini bilelim ve kendi içimizdeki cevheri ortaya çıkartalım. Hiç bir insan boş değildir. Her insan bir konuda uzmandır. Ama o konuyu bulmak size kalmış. O konuyu bulursanız zirvedesinizdir.

Aramaya devam eden zirveyi gören ve tırmanan gibidir. Umutsuzluk ise o tırmanışta aşağıya bakmak gibidir. Sakın aşağıya bakmayın. Her zaman hedefiniz en üst, en ileri, en zirve olsun. Çünkü o güç içinizde. Sadece biraz çalışın ve isteyin. Başlamak bitirmenin yarısıdır, diğer yarısı da bitirmek için çabalamaktır.

BAZEN SESİNİ DUYABİLMEN İÇİN SUSMAN GEREKİR

GÜL ve TEKİN

Şehrin birinde ufak ve güzel bir mahalle vardı. İnsan o mahalleye girince huzur buluyor rahatlıyordu adeta. Dertlerini unutupuyordu. Mahallenin ahşap evleri yıllara inat ayakta duruyor diye haykırıyordu. Kaldırım tıpkı bir sevgili edasıyla yolla birleşmiş sadece kara bir çizgi ayırıyordu onları. Mahalle çocukları engebeli yolda top oynarken, yaşlı teyzeler de balkonda çamaşır seriyorlardı. Yaşlandık ama hala hissettiğimiz yaştayız diyen amcalar ise kahvenin yolunu tutmuştu çoktan. Hava nedense o mahallede hep bir güzeldi. Güneş bütün güzelliğiyle hayat veriyordu tüm mahalleye, bütün çiçeklere. Güneşi gören çiçekler, sevdiğini gören sevgili gibi başını kaldırıyor ve heyecanlanıyordu, mutlu oluyorlardı.

Yaşlılarına göre oldukça akıllı ve yakışıklı bir delikanlı olan Gül, yine sabahın erken saatlerinde kalkmıştı. Hatırlayamadığı birçok rüyadan birisini daha görmüştü. Var bu rüyaların bir kerameti, hayırdır inşallah diyerek güne başlamış, kahvaltısını yapmış bir şekilde annesiyle vedalaşıyordu kapı önünde. Yine o yoklukta giydiği temiz kıyafeti ve ucu yırtık ayakkabısıyla hayata inat mutluydu. Restoran da temiz gözükmeliydi müşterilere. Annesinden helallik alıp yoluna koyuldu. Daha yürüyeceği uzun bir yol vardı önünde. Gül bakkala ve manava selam verdikten sonra hızlandı. Çünkü işe geç kalacaktı böyle giderse. Patronu yine nedensiz yere azarlayacaktı, kızacaktı. Her gün Gül'e kızmak için bir sebep yaratıyordu zaten. İki tarafı ağaçlarla kaplı bir yoldan iniyordu merkeze, kuş cıvıltıları eşliğinde. Mutluydu. Yaşıyor, yürüyor ve konuşabildiği için her zaman şükrediyordu.

Öğlen olmuştu. Gül iki defa attığı paspas ve sildiği onca masa ve sandalyenin yorgunluğuyla, önüne konulan bir kâse çorbayla öğle yemeğini yiyordu. Biraz acele ediyordu çünkü iş başlamadan gidip öğle namazını kılacaktı.

Lüks villadan gelen sesler sorumsuz ama zeki olan Tekin'in uyandığına bir işaretti. Öğlen olduğu halde hala uyuşuk uyuşuk davranıyor ve ailesini bekletiyordu sofranın başında. Tekin bir kuş sütü eksik olan sofradan fazla bir şey yemeden kalktı ve sevgilisiyle buluşmak için babasından para istedi. İş adamı olan babası Tekin'e oldukça çok miktarda para verdi. Hala paranın azlığından yakınan Tekin söylene söylene odasına çıktı ve hazırlanmaya başladı. Bir türlü seçemiyordu giyeceği elbiseyi o kadar çok seçenek olmasına rağmen. Sonunda birkaç paçavra gibi görünen yırtık pırtık kot pantolonu giydi. Onu daha geçen gün televizyonda yabancı bir artistin üstünde gördüğü için almıştı. Ve güya modaymış. Üstüne de bir marka bir tişört ve ipekten bir ceket giydi. Aynanın karşısına geçti ve başladı saçlarını dikmeye. Ona göre güzel bir marifet gibi gelen stil halk arasında elektrik çarmış modeli oluyordu. Garajlarında bulunan son model arabasına atladı ve sevgilisini almaya evinin yolunu tuttu.

Sevgilisi Tekin'e göre oldukça iyi ve temiz bir insandı. Namazını kılardı her gün, her vakit. Nasıl oldu da Tekin'i buldu orasını Allah bilir işte. Tekin bu kıza hiç iyi davranmıyordu. Hep kızıyor, bağılıyor, aşağılıyordu. Kız Tekin' i çok seviyordu ve onun için her şeyi yapardı. O yüzden ayrılmak yerine maazallah ölümü bile düşünebilirdi.

Aksam olmuştu ve Gül iş yerinden eve gitmek üzere çıkmıştı. Bugün daha da mutluydu çünkü haftalığını almıştı. Haftalığını götürüp annesine verdi. Babası öldükten sonra annesiyle yapayalnız kalmıştı

bu hayatta. Akrabaları da tanımadı, aile dostları da. Kimse yanlarında olmadı onların. Ama hayata inat mutlu ve umutlu yaşıyordu Gül ve annesi. Çünkü öyle yaşamak zorundaydılar. Her olumsuzlukta isyan edip mutsuz olmak bir işe yaramıyordu. Onlar artık bunun farkındaydı. Hayat her şeye rağmen devam ediyordu. Babası ise onları yıldızlardan seyrediyordu. Gül de babası için, o yaşasaydı mutsuz olmamızı istemezdi diyerek hayat daha fazla tutundu.

Tekin Sevgilisini eve bırakırken yarın buluşmak için tekrar söz aldı. Tekin de mutluydu. İçmişti. Sevgilisiyle gezip tozmuştu. Daha ne diye mutsuz olsun ki. Onun için gün kavramı, sevgiliyle gezip, aylak aylak dolaşmaktı. O bunları yaptığında mutlu oluyordu ve ona yetiyordu. Bolca paraları vardı mutsuz olmak için hiç bir sebebi yoktu. Ailesi var ya da yok, sağlığı var ya da yok onun için önemsiz şeylerdendi.

Gül yatmadan önce yatsı namazını kıldı ve Allaha dua etti. Allah'ım beni de seven bir kız çıksın. Benimde bir sevgilim olsun. Lütfen Allah'ım lütfen diye ağlayarak yalvardı. Bende artık mutlu olayım bende bir sevgiliyle dolaşayım özgürce, diye. Ve yattı. Çünkü sabah erken kalkmalıydı iş vardı.

Tekin ise geç saatlere kadar internette dolaşırken canı sıkıldı. İçinde anlam veremediği bir boşluk vardı. Her şeye sahipti ama nedense huzurlu değildi. Hiçbir şeyden zevk alamıyordu. Ve sabaha karşı yattı.

Günler günü aylar ayı takip ederken bir gün Gül'ün çalıştığı restorana birkaç genç geldi. Pantolonları düşük, ayakkabıları beyaz büyük ipli, boyunlarında asker zinciri ve tişörtlerine iki üç insan sığacak kadar bol giyinmişlerdi. Yanlarında da o kadar güzel kızlar vardı ki. Gül bir anda iç geçirdi. Keşke benimde böyle sevgilim olsa diye. Gül o

gençlere servis yaptı. Daha sonra bu gençler her hafta, hatta üç güne bir gelmeye başladılar. Gül bu çocuklarla muhabbet kurmuştu, arkadaş olmuştu. İsteddiği yavaş yavaş gerçek mi oluyordu yoksa?

Yine bir gün bu çocuklar restorana gelince Gül bunların yaptığı şeyi sordu ve onlarla takılmak istediğini söyledi. Gerçek mutluluğa yavaş yavaş ulaşıyordu. İşi aksatmaya ve eve geç gitmeler başladı. Yavaş yavaş namazı da erteliyor hatta yeri geliyor kılmıyordu.

Gençler Break Dansçiydi. Hiphop ve R&B tarzda müzikler dinliyor ve bütün gün dans ediyordu. Gül de bu dansları öğrenmişti ve o da artık bol bol giyiniyordu. Annesini artık üzüyordu para almak için. Durumları olmadığı halde annesi Gül üzülmesin diye altınlarını satıyor yine de Gül'e harçlık veriyordu. Ve Gül'ün işi bıraktığını bilmiyordu.

Gül artık istediği hayata kavuşmuştu. Etrafında hep kızlar vardı. İlgi görüyordu. Mutluydu. Bu mutluluğu hiçbir şeye değişmezdi.

Tekin gece geç yattığı için yine öğleden sonra uyandı. Bu sefer ailesi yemeği yiyip dağılmışlardı. Babası hizmetçiye para bırakmıştı Tekin'e versin diye. Tekin yine o parayı aldı ve arabasına atlayıp sevgilisinin yanına gitti. Sevgilisi Tekin'i bir türbeye götürdü. İlk başlarda ilgisini çekmemişti ama türbenin yazısını okuyunca baya etkilendi. O gün öyle gezdiler dolaştılar. Tekin eve gittiğinde tedirgindi ve aynı zamanda heyecanlı. Yatağına yattı. Rüyasında türbeyi gördü. Türbenin içinden bir adam çıkıp Tekin'e yaklaştı ve bir şeyler söylemişti.

Tekin bir şokla uyandı. Kan ter içindeydi. Korkmuştu. Gördüğü adamın ne dediğini hatırlayamıyordu ama. Hemen sevgilisini aradı ve olayı anlattı. Kız gülümsedi ve korkmaması gerektiğini

söyledi. Gördüğü şeyin hayırlı ve iyi bir şey olduğunu da ekledi sözlerine.

Tekin türbeden etkilendiği için internette araştırma yaptı. Adamın hayatını inceledi, gerçekleştirdiği mucizeleri okudu. Çok etkilenmişti. Sevgilisine sordu bende böyle olabilir miyim diye. Çünkü bu yaşamdan sıkılmıştı her şey elinin altındaydı, yediği önünde yemediği arkadasın da idi. Kız Tekin'e en temelden her şeyi anlattı. Namazı anlattı, dua etmeyi anlattı, şükretmeyi anlattı. Genç bunları öğrendikten sonra yavaş yavaş o içindeki nedensiz boşluğun gittiğini hissetti. Mutluydu. Artık babasından para pul istemiyordu. Artık öyle yırtık pırtık moda olan şeyleri giymiyordu. Saçlarını öyle bir acayip şekilde dikmiyordu. Artık insan gibi yaşıyordu. Mutluydu.

Gül bu dansı iyice öğrendi ve kızların ilgisi onu mest etti. Sarışın kızlar, mini etekleri mavi gözleri onu büyülemişti adeta. Artık bir sevgilisi vardı. Tıpkı hayallerinde ki gibiydi. Güzeldi hem de çok güzeldi. Artık Gül eve uğramıyordu. Her günü sevgilisiyle geçiriyordu. Namaz kılmıyordu artık gereksiz görüyordu. Nede olsa hayali olmuştu bir sevgilisi vardı artık. Dünyanın en mutlusuydu.

Tekin artık baya büyümüştü işi. Kuran'a geçmişti. Okudukça mutlu oluyordu, namaz kıldıkça rahatlıyordu. Yıllarca aradığı gerçek mutluluğu sonunda bulmuştu ve dört elle sarıldı dinine. Keşke ailem anlatsaydı da bunları bana keşke daha önce başlasaydım diye tövbe ediyordu her gün Allaha. Sevgilisine teşekkür etti. İyi ki ona doğruyu, gerçeği anlattığı için.

Gül de artık yarışmalara katılıyordu para kazanıyordu. Mutluydu. İçmeye de başlamıştı artık. Sevgilisi vardı o ona yeterdi. Hayali gerçek olmuştu. Bir gün sevgilisine sürpriz yapmak için sevgilisinin

evine gitmişti. Evin önünde yabancı bir araba vardı. Evin kapısı açıktı. İçeri girdi. Ve o an hayatı kararmıştı. Sevgilisi başka bir erkekle sarmaş dolaş uygunsuz bir vaziyette idi.

Gül'ün elinde ki küçük kutu yere düştü ve yavaşça yuvarlanıyordu. Arkasına bakmadan çıkmıştı evden. Gül'ün sürprizi dünyanın sonu olmuştu. Sevgilisine bugün evlenme teklifi edecekti. Yarışmalardan kazandığı paraları biriktirip bir yüzük almıştı. Ama Gül için her şey bitmişti. Her şey. Mağazaya gitti ve alabildiğince içki aldı. Tek çare sarhoş olmaktı. Her şeyi unutmaktı. Deniz kıyısına gitti, limana. Bir yer bulup oturdu ve bütün şişeleri bitirdi. Artık sevgilisi olmadığına göre Gül bir hiçti. Sevgilisiz yaşamak çok zordu. Ayağa kalktı ve güçlkle yürümeye çalıştı. Biraz yürüdü. Deniz ayakları altında Gül'ü çağırıyordu. Ayakuçları boşlukta idi, çünkü uçurumun başındaydı. Son bir kez derin bir nefes aldı.

Tekin aşırı derecede bağlandığı imanına kavuştuğu için şükrediyordu her gün. O kadar ilerletmişti ki bu işi bu süreçte açıktan İlahiyat okudu ve merkez camiye imam bile olmuştu. Çoğu kişi artık gelip Tekin'den dini bilgi dinliyor, öğütler alıyordu. Tekin geçmişi kötü olduğu için gençlere iyi bir öğretmen oluyordu. Tecrübelerini anlatıyordu, neyi yapıp neyi yapmamaları gerektiğini anlatıyordu delikanlılara. Tekin mutluydu gerçek mutluluğu bulmuştu. Gerçek mutluluğu namazla buldu, duayla buldu, Kuran'la buldu.

Bir gün bir sela vermesi istendi. O da sabah ezanından sonra selasını verdi. Biri ölmüştü. Anlattıklarında içi parçalandı. Neden, dedi. Neden be çocuğum? Gül ölmüştü ve cenazede onundu. Tekin çok üzülmüştü. Geçmişi bu kadar iyi, temiz olan biri. Namazında niyazında, azla yetinen biri neden böyle bir şey yaptı diye çok düşündü. 'Tek isteği bir

sevgilisi olmasıydı' dediler. Yıllarca kimseyle çıkmadı, çıkamadı. Ama dansçı serserilere karışınca, sevgilide buldu. Ama sevgilisi hayırlı değildi ve Gül' ü aldattı.

Yıllarca sevgilisi olmadığından yakınıyordu ama hayatında kimse olmaması onun için hayırlısıydı. O bunu görememişti. O hep 'beni seven biri olsa' diye dua ederdi. Çok yanlış yaptı. "Hayırlısı neyse o olsun" diye dua etmeliydi. Sadece namaz kılıyordu Gül, bir anda şeytanın ve iradesinin, gençliğinin kurbanı oldu ve dinden uzaklaştı. O özendiği eğlenceyi seçti. Tekin derin bir iç çekti. "Ah be çocuk, bende senin bu son halin gibiydim ama benim sevgilimin öyle hayırlı biriymiş ki benim doğruyu bulmam için her gün Allaha yalvarırmış. Allah ondan razı olsun ki öyle iyi birine denk geldim ve hayatım düzeldi."

Patronu sert bir tokat ile Gül'ü uyandırdı. Bir an ne olduğunu anlamadan öylece bakakalmıştı çevresine. Öğleye kadar attığı paspas ve sildiği onca masanın yorgunluğu ve içtiği çorbanın ağırlığı ile uyuyakalmıştı. Babası öldükten sonra maddi zorluklar nedeniyle İlahiyat okuyamamasının derdi yüreğinde bir kor gibi alev alev yanıyordu. Televizyon bile bulunmayan evlerinin tek pencereyi manzarasındaki parkta, sokak lambasının ışığı altında dans eden çocukları izlemek ise tek eğlencesiydi. Zira o da ilkokulda Tekin mahlasıyla yılsonu gösterisinde dans etmişti.

Farkında olmadan içinde yeşerttiği hayalleri ve umutları, bilinçli zihinsel gerçeklikler ile bilinçaltı kaynakları ve isteklerinin tuhaf bir oyunu içerisine sürüklemişti yıllarca Gül'ü.

Gül ve Tekin aslında tek bir kişinin, iki farklı isteği ve arzusudur. Zihin ile kalp, ruh ile aklın yıllar boyu mücadelesini anlatan, Gerçek bir Yaşam Hikâyesidir.

YAŞAMIN KISIR DÖNGÜSÜ

Herkes ama herkes bu monoton döngüde yaşamaz mı bir düşünün? Hayat ne kadar boş ve manasız değil mi? Doğduğumuzdan beri okuyoruz. Anaokuluyla sokuyorlar bu lanet döngüye bizi. O körpecik yaşlarda. İlkokula da başlıyorsun ve yazmayı - okumayı öğreniyorsun. Ortaokula geçiyorsun ortaokul zaten başlı başına bir sorun. Ergenliğin başları, kişiliğin oturma evreleri, zor zamanlardan birisi.

Sonra lise başlıyor. Hayatının en güzel 4 yılı geçiyor, manasız ve amaçsız yarış atı gibi. Öğrenci Seçme Sınavı (Öss) diye bir illet çıkartmışlar başımıza, durum içler acısı. Lisenin ağır fizik dersiyle yani diğer bir ifadeyle Newton'un çekim yasasından tutunda ivmelerle, dirençlerle, sarım sayılarıyla boğuşurken bunun yanında kimya dersiyle yani periyodik cetvelini, çarpım tablosu gibi ezberlememizi bekleyerek, bir Karbon (C) zinciri çıkarıyorlar ki önümüze, o zincirle bu süregelen adaletsiz eğitimi parçalamak isterdim doğrusu. Sonra integrallerle, cosünüslerle kuşandırılan bir Matematik dersiyle mücadele etmekten zaten daralan ruhumuzu birde anne ve babalarımız sağ olsun, ille de "kazanacaksın" mantığında ki baskılarıyla bizi tamamen egale ediyor, bitiriyor. Olabildiğince kısıtlama, olabildiğince yasak altında çalışmaya çalışıyoruz bizde.

Daha sonra Lise bitiyor üniversite başlıyor. Üniversite zaten hayatın bir özetidir. Lise de hayatını yaşayamadığımız için burada güzel günlerin geleceğini hayal ediyoruz. Ama nerde? Tam aksine Üniversite de çok daha fazla çalışmak gerekiyor. "Üniversiteye git rahat edersin, hayatını yaşarsın" yalanlarına sakın inanmayın . Orada Ana yok, baba yok, arkadaş yok, eski düzenin yok, sorumluluk yok, para yok, ev yok, dert çok, yalan çok, salak çok, tip çok vs. vs. of Anam of...

Sonra iyi kötü okul bitiyor tam hayatımızı yaşayacağız diyoruz iş çıkıyor. İşten önce tabi ki de Askerlik denen güzel vatanî görevimizi yapıp biraz olsun yontuluyoruz. Hayatın monotonluğuna kabul evrelerinden birisidir orası. Neyse sonra Askerden gelip İyi bir işe girmek için daha fazla okuyoruz ya da çalışıyoruz ya da çabalıyoruz. Bu devirde artık bu maddeyi de bu kadar kolay geçemeyiz ama hadi işe girdik diyelim. Artık tüm hayatımız iş ev, ev iş oluyor. Sabahtan akşama kadar iş. Sonra Eve gelip uyku değil mi? Kim diyebilir ki benim hayatım böyle değil diye? Sabahın erken saatlerinden, havanın kararmasıyla sonuçlanan ve genellikle haftanın her günü olan sıkıcı aktivite yani işimiz. Çalışıyorsun, işin için her şeyini veriyorsun. Tüm hayatını feda ediyorsun. Ama Sonra 65 yaşına geliyorsun ve seni emekliye ayırıyorlar. Emekli dediklerim de hurdaliğa yani.

65 yaşından sonra eğer o yaşa kadar yaşayabilirsen hadi gerçekleştir şimdi hayallerini. İlkokulda kurduğun o güzel polis olacağım hayalini ya da öğretmen olacağım, çocuklara iyi eğitim vereceğim diye kurduğun hayallerini gerçekleştir hadi 65 den sonra. Ya da lisede arkadaşlarınla birbirinize verdiğiniz sözleri hatırla. Okul bitse de bizim dostluğumuz bitmeyecek. Ee hayatın bitti neredeyse 65 oldun hani nerde o dostların kim bilir

onlarda bir yerlerde bu kısır döngü içerisinde yaşamaya çalışıyorlardır eminim.

Hadi üniversite hayallerini gerçekleştir. Arkadaşlarınla aynı işte çalışıp aynı evde kalacaktın ya ne oldu? Hani çok sevdiğin kız ya da erkek uğrunda öleceğin insan nerde? Hani onunla evlenecektin? Üniversite de lisede onun için hayatından vazgeçtiğin ilk göz ağrın, bir tanen nerde? Yok değil mi? Bambaşka biriyle evlisin çünkü şuan. O lisede sevdiğinde kim bilir kimle evli.

Şuan 65 yaşındasın. Askerden gelince iş kuracaktın hani kendine? Güzel hayallerin vardı hani? Hep işin engelledi değil mi? Çalışmam gerek. Yarın iş var dedin gittin. Hani dünyayı gezecektin, dünya turu yapacaktın, yeni yerler keşfedecektin öyle bir hayalin de vardı hatırladın mı? Bak bakalım şimdi hayatına 65 yıl boyunca bir memleketten dışarı bile çıktın mı? Çıkamadın değil mi? Neden işin engeldi değil mi? İzin alamadın.

Sevdin değil mi zamanında? Hem de çok sevdin değil mi? Peki sevdiğinin peşinden koştun mu? 10 yıl boyunca hayattan kopmuş bir şekilde o döngüye girmeden bekledin mi sevdiğini? Sana söyleyeyim arkadaş bekleme boşuna. Gelmiyor çünkü... Bir kere olmaz dedi mi iş bitmiştir. Dünya bölünse, 2 ye ayrılrsa yine o evet olur demez. O yüzden bu sınırlı ve güzel yıllarınızı salak salak beklemeye ayırmayın. Hayat böyle, kısır döngüde oda var maalesef.

Ah kısır döngü ah! 23 yıl (okul) + 47 yıl (iş) + 15 yıl = 85 yaş. Düşün en fazla 85 yıl yaşadığınızı düşün. 23 yaşına kadar okuyorsun. 47 yıl çalışıyorsun. 15 yılda al sana hayatını yaşa diyorlar. Ne kadar adil değil mi? Gözlerimiz bir şeyi görmez olup, kulağımız az işitir durumda, yürümeye bile dermanımızın olmadığı ve en büyük zevkimizin torunlarımızı

kucağıımıza alıp çizgi film seyretmek olduktan sonra neyi yaşayacağız ki daha...

Bu kısır döngünün farkına varıp bir silkinmek gerek ya. Resmen hayatımız göz göre göre tükeniyor. Neden bu kısır döngüye girdiğimizi size söyleyeyim. Hep aklımızda ki fikirleri, planları erteledik. Yarın yaparım dedik, ileride yaparım dedik, şimdi babam kızar dedik, şimdi para yok dedik. Yani hep bir bahane ürettik kendimize. Ve doğal olarak biz yaşatıyoruz, Yaşamıyoruz ki. Hiçbir hayalini gerçekleştirememek, sevmediğin bir işte çalışmak, hep keşkelerinle dolu bir hayatı yaşıyor olmak... Siz buna yaşamak diyorsanız eyvallah.

Yaşıyorum demek yeri geldiğinde İnandığı doğruları ne pahasına olursa olsun yapmak demektir. O inandığınız Doğrunuz yeri gelecek yanlış olacak. Zaten yanlış olması da çok normaldir. İnsan hata yapacak ki bir daha hata yapmamayı öğrenecek. Tecrübe denen şeyi nasıl kazanacağız yoksa?

Hayallerinizi gerçekleştirebilecek güçtesiniz. Önce yürekten bir istek gereklidir. Önce isteyin. Bir şeyi cidden istediniz mi emin olun, sizin elinizden hiçbir şey kurtulamaz. Engeller elbet olacaktır hayatımızda. Ama şunu unutmayın ki büyük mutluluklar, büyük engellerin ardında saklıdır...

Ekim 2009

KRİSTAL ÇOCUK

Yazarın şuan üzerinde çalıştığı ve hala yazmakta olduğu başka bir kitabı da yine Kişisel Gelişim tadında, Türkiye'nin İlk Kişisel Gelişim Romanı olacak Kristal Çocuk, yazardan okurlarına ufak bir Hediye olarak, iki bölümünü şuan sizlerle paylaşıyoruz.

Bir filmin fragmanı gibi düşünün.

İyi Seyirler...

1.BÖLÜM:

Ne havanın fenalığı korkutur ümitlerimi nede yağmurun şiddeti unutturur hayallerimi...

Bir okyanusun göbeğindeyim. Dalgalar beni batırmaya çalışıyor, Rüzgâr ise kurtarmaya. Bağırıyorum ama kimse yok, kimse beni duymuyor. Havanın karanlığı o kadar nefret dolu ki karamsar bir yürek gibi kaplamış okyanusun üzerini. Yağmur öyle bir yağıyor ki düştüğü yerde sanki bir volkan patlıyor, acılı bir yüreğin haykırıışları gibi. Nefes almak imkânsızlaşıyor bu şartlarda. Ayaklarımı oynatamaz duruma geliyorum kendimi kasmaktan. Bu vahşi suya kendimi bırakıp her şeyi sonlandırmalı mıyım? Bu kadar zorlukta kurtulmam imkânsız gibi gözüküyor nede olsa. Ama hayır kendimi bırakmayacağım. Mücadele edeceğim.

Bu kadar kolay pes etmek olmaz. Her şey de bir umut olmalı. Benimde umudum var. Umudum için savaşıcağım bu asi su parçasıyla. Hava çok kötü olabilir, rüzgâr çok şiddetli esiyor olabilir, yağmur da o kadar vahşi ve asi yağıyor olabilir ama benim inancımın ve umudumun yanında bir hiçtir onlar. Ne havanın fenalığı korkutur beni nede yağmurun şiddeti unutturur hayallerimi. İnsan hayalleriyle yaşar, umutlarıyla ayakta durur. O zaman benim burada ölmem için bir sebep yok. Hayalim ve umudum var çoğu insanda olmayan, olamayan. Sadece gözünü hırs bürümüş, hep ben en iyisi olacağım, her şeyi ben kazanacağım mantığında ki tüm insanlara acıyorum. Çünkü bilmiyorlar ki tek bir hayal onların her şeyini satın alabilir. Çünkü bilmiyorlar ki tek bir umut, hayatın insana verdiği en büyük mutluluk olduğunu.

Ben kulaç attıkça, dalgalar daha şiddetli vuruyor suratıma. Ben ilerledikçe kızıyor sanki okyanus, bağılıyor bana rüzgâr “ Nereye gidiyorsun yabancı, gittiğin yeri bilmeden, görmeden. Yok olmaya mahkûmsun ilk günden. ” Kulağımda bu cümleler yankılanırken, daha da azimli yüzüyorum artık. Ben gittikçe, uzaklaşıyor geleceğim. Ben durdukça yaklaşıyor kaderim. Ama durmuyorum çünkü hayallerim teknem oluyor, umudumsa küreklerim. Bata çıka yüzmeye çabalarken bir karartı ilişiyor gözüme suyun üzerinde. Ona doğru bir hışımla yüzüyorum. Elim çarpıyor o karartıya, bu bir odun parçası. Hemen tutunuyorum ona. Acaba nerden geldi bu, koskoca okyanusta. Yavaş yavaş hatırlıyorum sanki. En son bir gemideydim. Güvertede okyanusun büyüüne kapılmıştım. Ama o dağ karşımıza çıkana dek. Havanın kötülüğü ve sis yüzünden kaptan dağ parçasını görememişti ve maalesef yolcusu olduğum gemi batmıştı. Tam da bir başka hayalim olan Amerika’ya giderken nasıl olurdu bu. Odun parçası artık sallanmıyordu. Hava biraz

şiddetini düşürmüştü. Ama ben çok yorulmuştum sarsılmaktan. Odun parçasına sarıldım ve dinleniyordum.

Ayaklarım büyük bir taşa takılmıştı. Kafamı kaldırıp baktığımda hava gayet güzeldi. Güneşliydi ve dünkü asi rüzgârlardan, kara bulutlardan hiçbir eser yoktu. Ayağım yere basıyordu. İleriye doğru bir baktım ki o da ne; bir adadayım. Şükürler olsun ki ölmemişim. Dünkü kâbus gibi geceden, uyuyarak kurtulmuşum. Odun parçası çoktan karaya vurmuş bile. Yere bakıyorum belime kadar suyun içindeyim. Su o kadar güzel ve berrak ki içindeki ince kumların her tanesini bile sayabiliyorum. Dualarım kabul olmuştu, kurtulmuşum, her şey bitmişti. Yoksa her şey daha yenimi başlayacaktı benim için?

2.BÖLÜM:

Yaşamaya çalışmak, bu yoklukta yaşamaktan daha zor gelmişti bana...

Karaya çıktığımda okyanusun uçsuz bucaksızlığına bakıyordum, bir gemi geçer mi diye. Baktım. Baktım. Bir daha baktım. Ama ne gelen var nede giden. O kadar zaman bakmışım ki hava yavaş yavaş kararmaya başlamıştı. Hava tam olarak kararmadan sığınacak bir yer bulmam gerekiyor. Benden başka birileri var mıydı acaba bu adada? Bu sorunun cevabını ancak birileri beni buldukları zaman öğrenebilecektim sanırım. Odun parçasını, o benim hayatımı kurtaran nesneyi aldım yanıma. Birkaç palmiye yaprağı topladım çevreden. Ağaç gövdeleri buldum. Hava kapkara olmuştu bile. O odun parçamı yastığım yaptım. Can simidimdi o benim, her şeyimdi. Topladığım ağaç gövdelerini ise üst üste koyarak bir set yaptım her yöne.

Tıpkı bir mezar gibi çevreledim etrafımı. Palmiye yapraklarını ise çevrelediğim kütüklerin üzerine koyarak kapattım üzerini, yatacağım yerin. Şimdilik yatacağım yer tamamlanmıştı. Sırtımı ise kuma verdim. Evdeki gibi rahat olmayacağını biliyorum ama şu an için en mükemmel yatak bu sanırım adadaki.

Üzerimde ki yırtılmış tişörtü ve ceketini kuruması için çıkarttım. Ayakkabılarımı çıkartmamam benim için en iyisi olurdu, çünkü ayağıma her şey batıyordu. Pantolonu mu da kuruması için çıkarttım ve palmiye ağacının çıkıntısına astım. Elimde şuan için bir cüzdan ve bir kol saati mevcuttu. Acaba kurtulmam için bunlar ne kadar yeterliydi? Cüzdanımı açtım ve cebimde ki son paraya baktım. Bana ne kadar itici gelmişti o an. " Hadi kurtar beni lanet şey, hadi. Hani her zaman işe yarıyordun, hani her şey senle oluyordu, hani her derdin devası sendeydi. Hani her şeye gücün yetiyordu." diyordum ve hiçkırarak ağlamaya başlamıştım. Ne yapacaktım koskoca adada, kurtulabilecek miyim? Tekrar annemin yaptığı o güzelim yemeklerden yiyebilecek miyim? Tekrar babamla oturup haber izleyebilecek miyim? Tekrar ağabeyim ile maçlara gidebilecek miyim? Ve tekrar hayatımın aşkı olan, gözbebeğimi, bir tanemi, meleğimi görebilecek miyim? Cüzdanımın gözünden aşkımın fotoğrafını çıkardım ve doya doya baktım. Şuan için beni mutlu eden tek şey 0 idi. Neredeyse beni hayatta tutan tek şey o fotoğraftı.

Ay öyle güzel gözüküyordu ki anlatılamaz bir duyguydu. Biraz olsun hüznümü alıyordu, huzur veriyordu. Öyle parlıyordu ki neredeyse ışığa bile gerek duymuyordum geceleri. Ay yeterince aydınlatıyordu bu ıssız adayı. İlk günümdü adada. Yatacağım yeri tamamlamıştım. Okyanusun kenarına oturmuş bir yandan ayın müthiş güzelliğini seyrediyor bir yandan da bu olanlara inanmaya çalışıyordum. Orada baya oturmuştum. Zaman baya

ilerlemişti. Ama ben hala düşünüyordum. Nereden nereye.

Antalya'dan bir ümitle, hayatımı kurtarmak amacıyla yola çıktığım Amerika macerası, benim için hayatımın sonu olan bir Issız Ada macerasına mı bürünmüştü? Üniversiteyi bitirmiştım. Mezun olmuşum. Hayallerimde yaşadığım Amerika'ya gidecektim ne müthiş bir duyguydu. Ama ailem istemiyordu. Gitmeden, gemiye binmeden önce onlarla tartışmışım bu konuda. Onları üzümüştüm salak gibi. Onların her zaman benim iyiliğimi istediklerini bilmezmiş gibi kavga etmişim. Hayatımı kurtaracağım diye. Sanki Antalya'da çok kötü durumdaydık, sanki hiçbir şey yolunda gitmiyormuş gibi. Ama " Bir musibet bin nasihatten hayırlıdır. " demişler ya. Hayatta ki bütün atasözlerini de söylesem artık şimdi hiçbir işe yaramıyor. Son pişmanlık neye yarar? Şimdiye kadar hep filmlerde izlediğim bu olayların direk içindeydim. Resmen bir adaya düşmüştüm ya. Demek ki; Ne oldum değil, Ne olacağım demeliymişim. Yaptığım yatağa girmiştım. Fena değildi yani. Yüksekliği 30-40 cm falandı. Aslında kutu gibi bir şey planlamışım ilk aşamada. Palmiyelerle kapattığım zaman üzerimi, biraz olsun güvende hissetmişim kendimi.

Güneşin ışığı ve parlaklığı uyandırdı beni sabah. Yatağımın içerisine kumlar dolmuş ve palmyeler uçmuştu üzerimden. Gece baya rüzgârlı geçmiş sanırım. Sabahları güzel bir hava olmasına karşın, geceleri ona inat baya bir soğuk ve rüzgârlı oluyordu. Şimdilik burada konaklayacağıma göre bu sorunu acil olarak çözmem gerekirdi. Yoksa bir gün soğuktan donmuş olarak uyanabilirdim. Karnım acıkmıştı. Okyanusta o kadar boğuştuktan sonra baya acıkmıştım. Yiyecek bir şeyler bulmam lazımdı hayatta kalmak istiyorsam. Kuruyan elbiselerimi bulmam zor oldu. Rüzgâr hepsini bir yerlere savurmuş. Elbiselerimi topladım ve üzerindeki kumları

silerek giydim. Sonra sahil kenarından adanın iç taraflarına doğru baktım. Adanın sonu gözüküyordu. Ağaçlar kaplamıştı tüm adayı. Biraz da ürkütücüydü ilerisi. Öncelikle korunmam gerekiyordu. Vahşi hayvan olabilirdi. Zehirli hayvanlarda olabilirdi.

Hemen, o şiddetli rüzgârlardan kopmuş olan bir ağaç dalı buldum. Sağlam ve dayanıklı bir şeye benziyordu. Üzerindeki yaprak kısımlarını koparttım. Ve arkamda duran büyük ve keskin taşlara sürterek ucunu sivrileştirmeye çalışıyordum. Biraz sivri olmuştu. En azından biraz olsun şuan içim rahattı. Bir silaha sahiptim. Yerimden doğruldum ve adanın derinliklerine yol almak için adım attım. Etrafımı inceleye inceleye.

0 kadar saat gitmeme karşın sadece 100-150 metre ilerleyebilmişim. Ağaçlar çok sık ve göz gözü görmüyordu adeta. Ufaktan kendime yol da açıyordum geri dönebilmek için. 0 bölgede birkaç mantar üremişti. Ama bunların hangisinin zehirli olup olmadığını bilmiyordum. 0 yüzden bu riski alamadım. Ve açtığım yoldan geri dönmeye koyuldum. Zaten havada kararmaya başlamıştı bile. Sahile geldiğimde hava yine kapkara olmaya yüz tutmuş ama ay ona inat apaydınlık yapıyordu bu umutsuz geceyi. Yiyecek bir şey bulamadım. Karnım çok aç. Ve yavaş yavaş da susamaya başladım. Kara kara düşünmeye başladım artık. Böyle giderse 2 gün geçmeden ölür kalırım bu adada. Yine tek tesellim bir tanemin fotoğrafı ve parlayan yıldızlar oluyor. Hava biraz esmeye başladı. Yatma vaktimin geldiğini haber veriyordu sanki rüzgâr bana. Yine o kutu gibi yatağıma girdim ve üzerime palmiyeleri çektim. Yarın yiyecek bir şeyler bulma ümidiyle hayal kuruyorum.

Dalga ve kuş sesleri uyandırdı bu sabah beni. Yerimden doğruldum. Karnımda çok şiddetli bir yanma var. Acil olarak yiyecek bir şeyler bulmalıyım. Hemen sahile inip elimi yüzümü yıkadım ve kendime

geldim. Hiç vakit kaybetmeden günün ilk ışıklarıyla, dün yapmış olduğum ahşap mızrabımı aldım ve adanın derinliklerine daldım. Otlar o kadar çok ki yürümeme izin vermiyor. Hızlı hızlı atlayarak gidiyorum otların üzerinden. Yol falan yapmıyorum artık kendime. Birkaç saat otlarla, ağaçlarla boğuştuktan sonra bir boşluk alana çıktı yolum. Çevreme bakıyorum fazla ağaç yok, rahat bir ortam.

Kafamı kaldırıp baktım. İşte kurtuluş, işte azmin zaferi. Muz ağaçları. Sonunda yiyecek bir şey bulmuştum. Ama bu ağaca nasıl tırmanabilirim ki çok yüksek. O gazla hemen atladım ağaca tırmanmaya çalışıyorum. Ağacın ilk dalına 5-6 metre var. Tırmanıyorum tam gövdeye sarıldım ama elim kaydı ve düştüm. İyi ki yer otlarla kaplı. Yoksa belimi çoktan kırmıştım. 2. deneme yine düşüyorum. Bu denemeler 8-9 diye giderken zaman da ilerlemişti baya ve bende çok yorulmuştum düşe düşe. Ağacın altına oturdum ve biraz dinleniyorum. Bu ağaca nasıl çıkacağımı düşünüyordum en son. O da ne hava kararmış. Uyuyakalmışım yorgunluktan. Ay ışığı aydınlatamıyor burayı. Ağaçlar izin vermiyor ona. Değişik uğultu ve hırıltı sesleri duymaya başladım. Sahilde olmak için her şeyimi verirdim şuan. Ama ağaç dibinde mahsur kaldım. Ne ileri gidebiliyorum ne de geri. Zaten hiçbir şey de göremiyorum. Korkuyorum. Hem de çok korkuyorum. Karnımda bir o kadar aç. Artık ağacın etrafında ki otlardan yemeye başladım. Başka çarem kalmadı. Uzun otlardan topluyorum ve onları yiyorum. Bir üç beş derken baya yedim. Karnım da şuan açlık değil başka bir ağrı başladı. Yerimden kalkamıyorum. Bu ne fena bir ağrı ya. Terlediğimi hissediyorum. Yoksa bu otlarda mı zehirli? Ağacın dışarıda kalan köklerine uzandım.

Gözlerimi açtığımda şok oldum. Evimdeydim ve hala televizyonun kumandası elimde sımsıkı tutuyordum. Az önce izlediğim bir filmin etkisiyle bir rüya görmüştüm. Hem de ne rüyaydı be...

SONSÖZ

Biri Sabretmek için dua ettiğinde Allah ona sabır verir mi? Yoksa ona sabırlı olması için fırsat mı verir? Cesaret için dua ederse Allah ona Cesur olabileceği bir fırsat verir. Biri mutluluk için, gerçek Aşk için dua ederse sence Allah ona sıcak sevgiler mi gönderir yoksa Sevmesi için bir fırsat mı verir?

Onu gördüğünüz an Her an bunun bir düş olup olmadığını yoklamak ister gibi ona dokunmak gelir içinizden,

Elini tuttuğunuzda avucunuzda bir sıcaklık olur, eliniz yanar.

Ona baktığınızda geleceğe de baktığınızı hissedersiniz,

Hep onunla olmayı düşünürsünüz, tek hayaliniz o olur.

O derken onu kastediyorum iste, ruh eşiniz, diğer yaranız.

Onu bulmak dünyanın en zor şeyidir.

60 yaşınıza geldiğinizde keşke,

30 yıl önce deneseydim demek istemiyorsanız,

Onu bulduğunuzu hissettiğiniz an, sakın vazgeçmeyin...

Zaten insan neden yaşar ki...

MUAMMER GÜLTEKİN

'MarMar' mahlasıyla tanınan ve çevresince küçük Sigmund Freud olarak görülen Muammer Gültekin, 1 Ağustos 1990 Çarşamba günü, Saat: 14.28'de, Eskişehirli bir Baba ve Burdurlu bir Annenin küçük çocuğu olarak, Almanya'nın Münih şehrine çok yakın, Avusturya ülkesine sınır olan, Bavyera Eyaletinde yaklaşık 26.000 nüfuslu, Garmisch-Partenkirchen kentinde, 7.5 aylıkken 800 gr olarak doğdu. Hayatta kalabilmesi için hemen oksijen çadırına alındı. Yıllar ilerledikçe tamamen Türk kültürü ile yetiştirilmek üzere ailesiyle birlikte daha bebek yaşta, 1993 senesinde Türkiye'ye kesin dönüş yaptı.

Anaokulu eğitimini o dönemde geçirdiği Kabakulak hastalığı nedeniyle alamadı. İlköğretimi mahallesindeki Hüseyin Ak İlköğretim Okulunda tamamladı. Ortaokulda 'Arslan Abi Gazetesi' adıyla kültür ve mizah ağırlıklı İlk Okul Dergisini çıkarttı. Güzel Sanatlar Lisesine hazırlanarak 2001 yılında Profesyonel Ses (şan ve solfej) Eğitimleri aldı. Bunun yanında Piyano, Gitar ve Saz enstrümanlarını çalmayı öğrendi. İlk Televizyon Canlı Yayınına 11 yaşında, Kanal VIP Tv'de ki Kayra ve Korsan® adlı 'Genç Yetenek' programında çıktı. 14 yaşında/8. sınıftayken Antalya Özbilgi Dershanesi Sınavını tam Burslu kazanıp dershanede ücretsiz eğitim gördü. 16 yaşında/Lise 2'de Ardışık Sayılarla ilgili 2 tane Matematik Formülü buldu, geliştirdi. Adını 'MarMar Formülleri' koydu. Liseyi 2007 yılında Antalya Çağlayan Lisesi'nde bitirdi. Okul Futbol Takımı ile Körfezspor Klübünde Futbol oynadı ve A. Demirspor'a transfer oldu. Lise yılları duygusallığı, utangaçlığı, yazıları ve Futbol sevgisiyle geçti.

ÖSS'ye ilk girişte kazandığı Üniversite eğitimine Süleyman Demirel Üniversitesi 'nde başladı. 18 yaşında/Haziran 2009'da Peyzaj / Landscape Ornamental Plants bölümünden mezun oldu. Mezun olduktan 5 ay sonra/Kasım 2009'da DenizBank Sınavını kazandı ve bankanın o dönemdeki çalışma teklifini reddetti. Çalışmak için değil, kazanabileceğini göstermek için girmişti sınava.. İkinci üniversite eğitimini 21 yaşında/4 Haziran 2012'de Anadolu Üniversitesi, İşletme Fakültesi Business Administration bölümünde tamamladı. 3. Üniversite Eğitimini ise Akdeniz Üniversitesi, Environmental Protection bölümünde 1 yıl süre ile tamamladı ve aynı anda özel bir şirkette Tam Zamanlı Gelişim Koordinatörlüğü ve Eğitimlik yaptığı için, bir seçim yaparak okuldan ayrıldı. Askerde başladığı 4. Üniversitesini de Anadolu Üniversitesi, Sosyoloji bölümünde tamamlamaktadır. Aynı zamanda 5. Üniversite eğitimi olarak St.Clements University, Tezli Klinik Psikoloji Yüksek Lisansı yapmaktadır.

Üniversite hayatında yaşadığı zorluk, gurbet, aile ve arkadaş özlemi ile yaşadığı onca acı tecrübeler onu hayata hazırladı. Duygusallığı ve kalemi hayatta ki tek silahıydı. Yazmaya 2004 yılında başladı. 19 yaşında/Eylül 2009'da 'Yalnızlığımın ardına saklanıp baktım sana' adlı, Duygusal Gelişim türünde Aşk ve Sevgi konulu, ilk Şiir ve Hikâye kitabını yazdı. 23 yaşında, yakın zamanda piyasaya çıkacak olan 'Hayat Basittir Onu Zor Yapan Bizleriz' isimli Kişisel Gelişim türünde, 2. kitabını yazdı. Çıkaracağı üçüncü kitap Türkiye'nin ilk Kişisel Gelişim Romanı olan 'Kristal Çocuk' şuan yazım aşamasındadır.

Kişisel Gelişime ilk merakı, Mart 2010'da, İŞKUR'un açtığı istihdam garantili bi Kursta giderken, orda şans eseri gördüğü, Ahmet Şerif İzgören'in, Avucunuzdaki Kelebek kitabıyla başladı. O güne kadar hayatı, kendini ve geleceği sorgularken, Kişisel Gelişimin sağladığı Bilinç, farkındalık ve Mutluluk, O'nu ileride bu

alana hayatını adayacak bir İnsan yaptı. 1 yıl içerisinde katıldığı eğitimler, seminerler ve okuduğu kitaplarla kendini geliştirerek, 6 Nisan 2011 / 4. Akdeniz İş Fırsatları Zirvesi, Kariyer Ekspresi Semineri'nde 'En Başarılı ve Azimli Hayat Hikâyesi' yarışmasında 1. seçildi ve Türkiye Eğitim Gönüllüleri Vakfı'na (TEGV) çağırıldı.

Mayıs 2011'de, PTT'de Memur olarak işe başladı. Rahat bir işi ve güzel de maaşı vardı lakin tüm insanlığa yardım etmeyi Gelecek Hayali yaptığı için, bu işin kendini Mutlu etmediğini, istediği şey olmadığını anlayıp 1 ay sonra işten İstifa etti. Hayallerini gerçekleştirme yolunda sağlam adımlar atarak GOOGLE, LIVCON Academy ve Psikologlar & Psikiyatristler Derneği başta olmak üzere birçok Çeşitli özel Eğitim kurumlarından Uluslararası yeterliliğe ve yetkinliğe sahip Bilişim, İK, Koçluk, Kuantum, Hipnoz, Psikoloji ve NLP eğitimlerini almaya başladı. 9 aylık Eğitim süreciyle Diploma Programını başarı ile tamamladı ve #21 yaşında, Dünya'nın En Genç ® Profesyonel Yaşam Koçu ve NLP Trainer / Beyin dili Programlama Eğitmeni ünvanını almaya hak kazandı.

Her gün birçok farklı kaynaklardan araştırılan, en Güncel ücretli ve ücretsiz Seminar, Eğitim, Konferans hakkında bilgilerin verildiği ve duyuruların paylaşıldığı; **Bilinç Akademi** Eğitim ve Gelişim Merkezi ile Bilimsel Farkındalıklar Bütünü olan çeşitli Bireysel ve Kurumsal, Nlp, Koçluk, Psikoloji, Hipnoz, Sosyoloji, Kişisel Gelişim Eğitimleri ve Motivasyon Seminerleri ile Hayatı Algılama, Farkındalık ve Bilinç Eğitimlerinin düzenlendiği; **Gelecek Tatlı Gelecek Atölyesi** ile "Her şey içimizdeki Çocuğun ve Onla'rca Gencin Mutluluğu için" sloganıyla tüm Türkiye'yi kapsayan Sosyal Sorumluluk Projeleri ile İmkansız Hayallerin gerçekleştirildiği, Sosyal Yaşamın En Özgün Kişisel Gelişim, Farkındalık, Mutluluk ve Bilim Akademisi, **MarMar Gelişim**'i kurdu. İlk vizyonu olan "Sadece yaşa!

/ Only live!" Projesiyle İtalya/Roma, İspanya/Barselona ve Fransa/Paris'e Kültür ve Farkındalık gezileri düzenledi.

İlk dersini, Gönüllü Eğitmen olarak 20 yaşında/22 Haziran 2011'de, TEGV'de verdi. Türkiye Eğitim Gönüllüleri Vakfı 2011 Yaz Etkinlikleri kapsamında 6 hafta boyunca, yaklaşık 96 saat çeşitli Eğitimler verdi. 2011-2012 Kış Dönemi Etkinliklerinde, TEGV bünyesinde bir ilk olan Sinema ve Fotoğrafçılık Kulübünün ortak Kurucusu oldu ve Sinema Etkinliklerine Liderlik etti. 48. Altın Portakal Film Festivali & Halkın Portakalı Kısa Film Yarışmasında, 35 mm Film Ekibi ile Ses & Işık Operatrlğn ve Oyunculudđunu da yaptđđı '1 gün' isimli Filmin Galasında Ekibi ile birlikte ödül aldı.

2011-2012 Eğitim ve ğretim yılı Akdeniz niversitesi ğrenci Konseyi Liderlik Akademisi Eğitimci ve Eğitimden Sorumlu Başkan yardımcısı oldu. ve niversite bünyesinde Bilinçli Eğitim ve Gelişim Komitesi Kurucusu ve Başkanı oldu. 85 niversite de aktif Türkiye'nin en büyük Gençlik Kulübü; Gençlik Platformu® Akdeniz Üniversitesi Temsilcisi™ oldu. 2011'in son aylarında Profesyonel Gelişim Uzmanı ve Eğitmenlik vizyonu için, aldıđđı bütün temsilciliklerini ve başkanlıkları İptal ederek, DAHEM®de, İnsan Kaynakları Uzmanı, Eğitim ve Gelişim Koordinatörü ve NLP Trainer/Beyin dili Programlama Eğitmeni olarak işe başladı. İlk Kişisel Gelişim Eğitim Semineri 'Kişisel Farkındalık ve Yaratıcı Başarı ğretisi'ni 21 yaşında/18 Kasım 2011'de verdi. Sürdürülebilir Gelişim alanında çeşitli Eğitici ve öğretici projelere Liderlik etmektedir.

Askerliğini 22 yaşında/Ocak 2013 de, 347. Kısa Dönem olarak Bilecik'te yaptı. Osmaneli Jandarma Karakolunda sırasıyla 5 ayda Nizamiye Nbetisi, Silahlı Devriye Eri, Kurye, Bakan Koruması, Blk Komutanı Yazıcısı, Kantinci, Müezzin, Harekt Eğitim

Ks. Amir Vekili ve Muhabere İşletmeni - Santralci görevlerini üstlendi. Komutanlara ve erlere Psikoterapi seansları yaptı. Askeriyede bir Kütüphane kurdu.

Antalya KörfezSpor, A.DemirSpor (8 yıl Lisanslı Futbol), Junior Chamber International Turkey - (JCI Antalya), Perşembe Akşamı Bisikletçileri (PAB), Liderlik Akademisi, Türkiye Eğitim Gönüllüleri Vakfı (TEGV), Gençlik Platformu, AÜ Girişimcilik ve Kariyer Topluluğu (GKT) gibi çeşitli kuruluşlarda aktif görev aldı. Bunun yanında, Quantum Gelişim Merkezi, Akdeniz Üniversitesi, Dünya Akademi, Huzur ve Enerji Merkezi, Bilinç Akademi, Akdeniz Çözüm Dershaneleri, AcunHayy Akademi, TERRA Gelişim Merkezi, Amerikan Kültür Derneği® Dil Okulları gibi kurumlarda birçok Eğitim ve Seminerler verdi.

Haftalık Aktüel Gazete olan ve Yaşam, Kültür-Sanat ana başlıkları altında Yayın yapan Antalya Turkuaz Gazetesinde Köşe yazarlığı ve Haber Müdürlüğü yaptı. Geliştirmeci Gazeteci kimliğiyle Farkındalık köşesinde Motivasyon ve Kişisel Gelişim yazıları ve Makaleleri yazdı. Kadın Mecmua, Milliyet Blog ve MG Günce'l Blog'unda yazılarına devam etmektedir.

Hayat boyu eğitimi amaç edinmiştir. Araştırmayı, üretmeyi, geliştirmeyi ve öğrenmeyi çok sever. Bu sebeple sayısız sertifikasyon programı, seminer ve eğitime katılmış olup, özel olarak 4000 saate yakın aldığı Eğitimlerin yanında, Eğitimlik yolculuğunda 500 saate yakın Bireysel ve Kurumsal Eğitim ve Seminerler verdi. 1000 saatin üzerinde Online ve yüzyüze Profesyonel Koçluk, Hipnoterapi ve Nlp Seansları yaptı. Değişik meslek alanlarında 80'in üzerinde Sertifikası bulunmaktadır. En büyük Vizyonu, İnsanların kendilerini gerçekleştirmelerine aracı olmak ve gerçekten yaşamayı seçen tüm insanların

Hayallerine ulaşmasına hizmet edip, Mutluluklarını paylaşmak..

Aktif olarak Müzisyen, Kitap ve Köşe Yazarı, Web Tasarım & Grafiker, İnsan Kaynakları ve Sosyal Medya Uzmanı, İşaret Dili Tercümanı, Türkiye Futbol Federasyonu HIF Hakemi, Hipnoterapist, Klinik Psikolog, Sosyolog, Davranış Bilimci, Profesyonel Yaşam Koçluğu ve Beyin dili Programlama Eğitimliği yapıyor. Yoğun olarak ve tam gaz, Kişisel Gelişimle ve Davranış Bilimleriyle uğraşılıyor. Ayrıca **Antalya** (36°55'1"N Enlem ve 30°41'16"E Boylam)'da yaşamını sürdürüyor. Şimdilik :)

Not:

Sertifikaları ve diplomaları söylemek beni rahatsız ediyor aslında, çünkü toplumun üniversitedeki ve eğitimlerdeki bilgilerin faydasına değil de, bu "Kağıt Parçaları"na önem vermesi beni çok yaralıyor. Tüm eğitimlere sadece bilgi öğrenmek için katıldım, sertifikalar ise günümüz ünvan, etiket ve gösteriş meraklısı toplumu susturmak için sakladığım belgeler sadece..

Son Güncelleme Tarihi : Ocak 2014

MUAMMER GÜLTEKİN

*Davranış Bilimci, PsikoSosyolog
Kişisel Gelişim Uzmanı, Yaşam Koçu ve
MarMar Gelişim Akademisi Kurucusu*

muammergultekin.com

Bu kitabında Yazar, tüm insanların yaşadığı aşk acısı, umutsuzluk ve hayal kırıklıkları gibi duyguların nedenlerini anlatarak, bunların nasıl düzeltileceğini hikayeler şeklinde okura sunmuştur. Okurken sıkılmayacak aksine hayatınızdan belirli parçalarda bulacaksınız. Aşk ve sevgiyi anlatmasının yanında, bir Duygusal Gelişim kitabı olarak da görülen bu eserde edebiyatımızın güzel nağmelerinden, yazarın hayal gücünden ve iç dünyasından yararlanılmıştır.

Onu gördüğünüz an Her an bunun bir düş olup
olmadığını yoklamak ister gibi ona
dokunmak gelir içinizden,
Elini tuttuğunuzda avucunuzda bir sıcaklık olur,
eliniz yanar.
Ona baktığınızda geleceğe de baktığınızı hissedersiniz,
Hep onunla olmayı düşünürsünüz, tek hayaliniz o olur.
O derken onu kastediyorum iste, ruh eşiniz,
diğer yarınız.
Onu bulmak dünyanın en zor şeyidir.
60 yaşınıza geldiğinizde
keşke,
30 yıl önce deneseydim demek istemiyorsanız,
Onu bulduğunuzu hissettiğiniz an, sakın vazgeçmeyin...
Zaten insan neden yaşar ki...